

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
76**

ŠEUN

**CENA
70 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

TRAGOVI PROŠLOSTI

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD
**TRAGOVI
PROŠLOSTI**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Š E J N
Broj: 76

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THE TRACE OF THE PAST

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJAKKI

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija BURANJI
Marija KEČKEŠ

Štampa: 3. IX 1985.
Tržište: 16. IX 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ.
Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE
TRACE OF THE PAST. Copyright: 1976. by Towe Publications
INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj
413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Čovek, koji je stajao pred vratima, bio visok i snažan. Njegova široka ramena kao da su mogla da zaklone natpis iznad ulaza u kuću zabave gde je bilo ispisano „VATRENA LILI”.

Istini za volju, to mesto za zabavu bio je jedan običan burdelj. Jedino je neobično bilo to što je sada novi vlasnik tog čumeza postao Šejn. On, glavom i bradom!

— Samo vi uđite, kabalero! — hrabrio ga je snažni čovek. — Nemojte dozvoliti da devojke iskrive vratove gledajući u vas!

To čudovište od čoveka mogao je biti samo Don Debi!

Zapadnjak se prethodno malo raspitao u gradu o svom nasleđu. U stvari, on i nije bio pravi naslednik, nego je samo trebalo da pomogne da kćerka Lili Holidej koja se zvala Džudi, završi školu tamo daleko u Bostonu i postane prava dama.

— Nemojte se kolebati, amigo — mrmljao je snažni čovek i iscerio se prema Šejnu. — Život je kratak i imamo, valjda, pravo da ispunimo bar neke svoje želje.

Zapadnjak se osmehnu. Krenuo je prema verandi.

Čudovište odmeri Zapadnjaka od glave do pete.

Šejn se ponovo osmehnuo.

— Nešto si rekao o devojkaama, momče! — doviknu on. — Bilo bi bolje da mi objasniš na šta si mislio.

— Nadam se da ovamo nisi krenuo sa praznim džepovima, visoki čoveče! — zabrunda džin i oslobodi prolaz Zapadnjaku.

Ovde je sve bilo jeftino. Čak i cene! Bile su ispisane na tvrdom papiru koji je visio na zidu. I, tu nije bila samo cena pića, nego i to koliko košta zabava sa devojkaama.

Lili je mislila na sve. Samo, kako se moglo dogoditi da njen život tako brzo prođe? Verovatno na to nikad nije pomislila.

Zapadnjak stade.

Odmerio je ispitivačkim pogledom devojke. Bilo ih je sedam.

Samo dve su bile stvarno privlačne. A, da bi se neko odlučio da krene u krevet s ostalim damama za zabavu morao bi zaista prethodno da popije bar burence viskija.

Škripanje salunskih vrata i jedna ogromna senka iza njegovih leđa opomenuli su Šejna da je taj snažni bivo Don Debi krenuo za njim.

„Čuvaj se Don Debija! To je opasan smrdljivko. Potrebna mi je tvoja pomoć. Prodaj ovo gnezdo i novac daj mojoj kćerki Džudi!”

Tako je stajalo u pismu koje mu je poslala vatrena Lili zajedno sa testamentom.

— Čini mi se da se kolebaš koju ćeš da odabereš, momče! — reče Debi glasom koji je odzvanjao kao grmljavina letnjeg nevremena. — Prvo malo baci nešto u gušu, hombre. Eno, tamo je bar.

Zapadnjak se okrete na drugu stranu.

— Sto mu gromova, pa kakve su to cene! — uzviknu Zapadnjak. — Viski pet dolara! Da li je to moguće?

Čudovište od čoveka se namršti.

— Već si zagrizao, momče! — promrmlja.

Zapadnjak se nije uplašio.

— Mogu ja i da odem, ako treba — odvrati on.

Snažni čovek se isceri. Bilo je očito da neće pustiti Zapadnjaka da prođe kroz salunska vrata i izađe na ulicu.

Jedna od devojaka je podigla ruku uvis.

— Nemojte se protiviti, mister — reče ona i osmehnu se. — Hajdete sa mnom u moju sobu. To je najjeftiniji put kojim odavde možete izaći. Verujte mi da sam iskrena.

Zapadnjak je pogledao devojkju.

To je bila jedna od one dve žene koje su mu prethodno zapele za oko.

Mlada, dosta vitka sa zavodničkim oblinama! Njeno lice bilo je tamne boje. Očigledno, bila je mulatkinja!

— Vrlo rado, mis! — reče Zapadnjak i osmehnu se. — Ali, u ovom gnezdu ja ću za samo dva sata potrošiti sve ono što me naljutiš! A, ako se to dogodi, ja udaram đavolski jako.

— Prihvataj, veliki! — kikotala se jedna starija žena sa šminkom koja je bila tako upadljiva da se moglo pomisliti da je neko polio bojom za krečenje.

— Uradi onako kako ti je Rozi predložila, amigo! — reče Don Debi i podiže svoju snažnu pesnicu. — I, to pre nego što me naljutiš! A, ako se to dogodi, ja udaram đavolski jako.

Đavolski opasno gnezdo ovaj Grejzi Taun, pomisli Šejn. A, kakvo je tek zmijsko gnezdo ovaj salun? Lili valjda nije imala nameru da mi se sveti kad mi je natovarila na vrat ovo nasledstvo?

Zapadnjak je odlučio da odmah krene na sve ili ništa. Tu svakako nema oklevanja!

Udario je jako.

Don Debi je posrnuo i naslonio se na zid. Ali, za njega kao da je to bio ujed komarca. Stajao je tu ispred Zapadnjaka kao neki ogroman zid.

Devojke su prestale da se smeju. Nastala je grobna tišina. Jer, i Zapadnjak i Don Debi su u rukama držali revolvere.

Šejn je ipak bio brži. Don Debi nije uspeo da podigne cev uvis.

— Spor si, kopile jedno! — procedi Šejn kroz zube. — Vрати tu pucaljku u futrolu!

Snažni čovek ga je gledao ljutito. Namrštio se kao zlo vreme.

— Nećeš izvući živu glavu iz ovog grada, pa da si ptica! — Viknu on besno. — Kunem se da će biti takol

Zapadnjaku se učinilo da je ovo sasvim dovoljno za početak. Tutnuo je snažnom čoveku papir ispod nosa.

— Nadam se da znaš da čitaš — reče on.

Don Debi uze u ruku testament. Namrštio se. Zatim je opsovao.

Još jednom je pogledao papir ispred sebe i stegao pesnice.

— Neka đavo nosi tu prokletu Lili! — ciknu on besan kao ris. — Da li je stvarno to moguće?

— Izgleda da jeste — odvrati Šejn.

Don Debi podiže obrve i sleže ramenima. Izgleda da je stvarno bilo tako kao što je Šejn rekao. Brzo je pogledao prema devojkama.

— On je novi gazda! — objavi Don Debi. — Tako je navela Lili u svom testamentu pre nego što je ispustila dušu.

Tako je Šejn još jednom izazvao sudbinu. Krenuo je mračnim putevima gde na svakom koraku vreba nova opasnost.

II

Sledeći dani prošli su mirno.

Don Debi se, uglavnom, brinuo o poslovima. Njemu to nije bilo teško. To je radio i dok je Lili bila među živim ljudima. Nema sumnje, on je bio njen ljubavnik!

Uveče je ovo gnezdo bilo puno bez obzira na velike cene. Zapadnjaku je to bilo jako čudno! Pitao je Don Debija ko su ti momci sa džepovima nabijenim novcem, ali snažni čovek je uvek odgovarao nešto neodređeno. Čak se Zapadnjaku učinilo da je u očima tog džina od čoveka ugledao neko razočaranje.

Možda misli da ga je Lili prevarila? Možda je računao s tim da će taj salun „Vatrena Lili” pripasti njemu?

Uveče je bilo dosta gostiju. Ali, preko dana nije se pojavljivao skoro niko.

Devojke su se ranije otimale da im Don Debi pokloni koji osmeh, ali sada je taj grmaj od čoveka bio potisnut negde u pozadinu.

Sve su se bile naoštrile na visokog snažnog Šejna koji je, pored svog lepog izgleda i šarma, bio sada i njihov gazda.

Boljeg gazdu nikad ne bi ni poželele! Ni u snu.

Šejn se od samog početka odlučio za dve devojke kojima bi teško odoleo bilo koji muškarac. One su mu se dopale.

Jedna je bila Rozi, mulatkinja, a druga Antonela Finci, po poreklu Italijanka.

Stvarno je bilo teško Zapadnjaku da se uzdrži i ne podleigne privlačnosti ove dve žene, ali on se pravio da ga njih dve ne interesuju.

Sve mu je ovde ličilo na bure baruta koje svakog trenutka može da eksplodira. Osećao je da krivicu za to ne snosi samo Don Debi. Neka opasnost kao da je visila u vazduhu.

Šejn je bio miran. Ponašao se kao ribolovac koji je bacio udicu i čeka da riba zagrije.

I, trećeg dana uveče pukla je tikva!

Salunska vrata su se otvorila četiri puta.

Sjajna odeva ukrašena srebrom, široki obodi sombrera. Meksikanci!

Znači, riba je zagrizla, pomisli Zapadnjak. Uspeo je da primeti krajičkom oka kako Don Debi neprimetno daje glavom znak Meksikancima.

Njih četvorica su se uputili prema šanku. Osvrnuli su se unaokolo i njihovi pogledi su se zaustavili na devojkama. Posmatrali su ih nadmeno. Kao da su one neka roba u izlogu dućana. Izgleda da nisu bili oduševljeni. Videlo se to po njihovim namrštenim licima. Čak ni takve obline kakve su imale Rozi i Antonela, izgleda, da ih nisu baš mnogo uzbuđile.

Još dok je Zapadnjak krišom odmeravao četvoricu Meksikanaca, pored njega je prošla Antonela i došapnula mu.

— Pazi, gazda! Ovi momci su jako opasni.

Skoro istog trenutka Meksikanci su podigli svoje ruke sa šanka i uputili se prema Zapadnjaku.

Don Debi pođe gore uz stepenice i ubrzo nestade.

Tri čoveka stadoše. Samo je jedan prišao blizu Zapadnjaku.

Bio je visok i vitak. Crni uski brkovi kao da su lagano podrhtavali na njegovoj gornjoj usni. Neobično lep i stasit čovek.

Međutim, možda je izgled varao. Zapadnjak je odmah primetio otrovne munje u njegovim hladnim očima.

— Ja sam Felipe Gonzales, mister Šejne.

— Drago mi je što smo se upoznali — odvrati Zapadnjak mirno. — Kažite!

— Došao sam da kupim od vas ovaj salon koji je ranije pripadao vatrenoj Lili.

— Slušam vas.

Meksikanac se isceri. Iz svog džepa je izvadio neki papir i pružio ga Šejnu.

— Nadam se da umete da čitate, mister — promrmlja on.

Na ugovoru je stajalo: pedeset hiljada dolara. Bila je to stvarno lepa suma novca za ovu oronulu zgradu. Samo, tu je bio i Zapadnjakov zadatak od Sedme brigade. Zato je i došao ovamo.

Grejzi Taun nalazio se na granici. Oduvek se ovde tajno prenosilo preko granice mnogo sitnih i krupnih stvari. Oružje, goveda, konji! Prodavana su čak i ljudska stvorenja. Belo roblje!

„Uzmi taj prokleti testament, Šejne” — rekao je mister Smit iz Sedme brigade. „Dajem ti odsustvo. Ispuni zadnju želju te vatrene Lili. To ti je povoljna prilika da se pojaviš u tom osinjem gnezdu Grejzi Taunu.”

— Možda će biti bolje da malo razmislimo — reče Šejn.

Istog trenutka osetio je kako se hladan čelik zario u njegova rebra.

— Nema šta tu da se razmišlja, gringo! — viknu Gonzales i odmeri Šejna ledenim pogledom. — Da sam na vašem mestu, ja bih odmah potpisao.

— To mi zvuči kao pretnja — odvrati Zapadnjak.

— I jeste! — frknu Meksikanac i isceri se.

— A novac? — upita Zapadnjak.

— Kakav novac, gringo?

— Pedeset hiljada, senjore.

Lice Meksikanca se razvuklo u grimasu.

— Već je isplaćen, amigo! — huknu Gonzales. — možda, to zaboravili? Nedostaje još samo vaš potpis.

— Meni to Lili nikad ne bi oprostila. U grobu bi se pr-
vrnula kad bih potpisao. Jer, taj novac je namenjen njenoj
kćerki, ako niste znali.

— Ta prokleta puta — promrmlja Meksikanac. — Jako
mnogo je zaradila na meni i ja sam sada došao da to nap-
latim.

— Razumem ja to — odvrati Zapadnjak. — Međutim,
meni se takav posao ne dopada.

Lice Meksikanca se smrklo kao vreme pred oluju. Nje-
gove oči su preteći odmeravale Zapadnjaka.

— Brojaću do tri! — frknu Felipe Gonzales. — Zatim
pucam!

Po sjaju u njegovim očima, Šejn je primetio da to da-
volski ozbiljno misli da uradi.

— To bi bilo ubistvo, senjore — opomenu ga Zapadnjak.

Međutim, Meksikanac nije odgovorio. Počeo je da broji.

— Jedan... dva...

III

U velikoj prostoriji zavladała je grobna tišina. Sve oči
su bile uperene u Felipea Gonzalesa i Šejna.

— Pre nego što kažete „tri“, senjore Gonzales, samo da
vas još nešto pitam — začuo se neki glas iza četvorica Mek-
sikanaca. — Da li vam je potreban svedok prilikom potpisi-
vanja tog ugovora?

Gonzales spusti revolver i okrete se nazad.

Zvezdonosac se smeškao.

Bio je to Fil Gejts, šerif grada Grejzi Tauna. Zdepast
i snažan. A, njegova glava kao da je srasla sa vratom, tako
se bar učinilo Šejnu.

— Do đavola! — huknu Felipe Gonzales.

Zapadnjak se valjda nikad nije više obradovao kad se
pojavió šerif kao sada.

— Evo, pogađamo se oko cene, šerife — promrmlja
Gonzales i osmehnú se kiselo. Vratio je svoj revolver u fut-
rolu.

Šerif ga odmeri od glave do pete, a zatim koraknu prema
Zapadnjaku.

Snažni zvezdonosac radoznalo uperi svoj pogled u viso-
kog čoveka ispred sebe.

— Ako se ne varam, onda to znači da ste vi Šejn, novi
vlasnik ovog uglednog saluna, zar ne? — upita on.

— Da, to sam ja, šerife.

— E, onda polako otkopčajte vaš pojas sa revolverima i
pustite ga da padne na pod, hombre. Ja vas ovog trenutka
hapsim.

— Sigurno se radi o nekoj zabuni, šerife — reče Zapadnjak.

Maršal ga je uporno gledao.

— Biće bolje ako mi ne pravite nikakve teškoće, mister! — reče on oštro. — U Grejsi Taunu šerif ima svuda podršku gde mu je ona potrebna. Zar nije tako, džentlmeni?

Fil Gejts se osvrnuo na sve strane. Ljudi u salunu su potvrdno klimali glavama.

Zapadnjak je ćutao.

— Čudni su ovde odnosi — nastavi šerif. Ali, vi to kao stranac verovatno niste znali.

Šejn je imao osećaj kao da je upao u neku dobro pripremljenu zamku.

— A, da li mogu da znam za šta ste me okrivili, šerife? — upita Zapadnjak.

— U štali iza kuće nalaze se tri rasna bika, Šejne. A svaki od njih вреди gomilu zlata.

— A šta se to mene tiče, šerife?

— Vi ste sada vlasnik saluna „Vatrena Lili“ i to je vaša štala, mister. A ti rasni bikovi ukradeni su onamo preko u Meksiku. Imate li još koje pitanje, amigo?

Hladan, podrugljiv osmeh na licu Felipea Gonzalesa kao da je opomenuo Zapadnjaka da je taj davolski Meksikanac otpočeo igru u kojoj on drži sve adute u rukama. Da možda Felipe Gonzales ne duva u istu tikvu kao i šerif? Tako nešto sve moguće. Zapadnjaku je bilo jako čudno što je Felipe Gonzales pokušao da ga ubije pred očima toliko ljudi! A zatim je šerif došao kao poručen. Sve je to izgledalo nekako neverovatno, čak i smešno. Gonzales je hteo njegov potpis na ugovoru o prodaji saluna „Vatrena Lili“. Možda je mislio da će svoj cilj postići uz pomoć zvezdonosca, a da pri tom ne mora nikog upucati. Jer mrtav Zapadnjak Gonzalesu ne znači ništa ako ugovor nije potpisan.

— Ne znam da li bih ikako mogao da vas ubedim da ja sada prvi put čujem za te bikove, šerife? — upita Šejn.

— Samo ćete uzalud trošiti reči — namršti se Fil Gejts. — Najpre otkopčajte vaš pojas sa revolverima!

Sva lica unaokolo su se iscerila.

Felipe Gonzales se podrugljivo smeškao.

Zapadnjak mirno otkopča pojas i pruži ga šerifu.

Polako su izašli kroz salunska vrata. Šejn napred, a zvezdonosac iza njega.

U ovo doba ulice grada bile su puste. Šerif je bio vratio svoj revolver ponovo u futrolu.

Šejn je ocenio da sada ima šansu protiv Gejtsa. Ali, to bi značilo da posle toga mora da uhvati maglu. A šta će u tom slučaju biti sa kućom zabave? Možda su ovo smislili Felipe Gonzales i Don Debi? Hteli su da ga izbace iz igre. Pri tom sredstva nisu birali.

— Miran kao jagnje — čuo je kako zvezdonosac mrmlja iza njegovih leđa.

— A šta ste vi očekivali, šerife? — upita Zapadnjak. — Da ću vas sravniti sa zemljom i dati petama vetar?

— To ne bi bilo dobro prijatelju — brundao je šerif. — U svakom slučaju ja sam računao da ćete tako nešto poku-

šati. Meni je poznato vaše ime još od ranije, Šejne. Vi ste zvezdonoscima nekada zadavali grdne muke. Bar koliko se ja sećam.

Šerifova kancelarija nalazila se u jednoj kući koja je ličila na kocku. Bila je izgrađena od adobe-cigala.

Kad su Šejn i Gejts ušli unutra neki vižljast momak je skočio sa stolice. Na grudima je imao maršalsku zvezdu.

— Ovo je Endi, moj pomoćnik — reče Gejts.

Pomoćnik šerifa je već držao svežanj ključeva u ruci. Čelije su se nalazile u istoj prostoriji gde je bila i kancelarija. Bile su prazne.

— Ima vremena, Endi — reče šerif. — Malo ćemo pret-hodno da porazgovaramo s našim gostom.

Pokazao je rukom prema klupi pored zida, a zatim je iz ormara izvadio bocu brendija i dve ne baš čiste čaše.

Priča postaje sve zamršenija, pomisli Zapadnjak. Uzeo je čašu i otpio gutljaj.

— Da li ste primetili da sam vam spasio život? — upita šerif i uperi pogled u Zapadnjaka.

— Ko je mešao karte za ovu prokletu igru? — hteo je da sazna Šejn.

Šerif se najpre isceri, a zatim sasu naiskap tečnost iz čaše u svoje grlo.

— Da budem iskren, sve je to zakuvala naša draga vatre-na Lili. To je bila jedna rospija. Ali, i pored toga ja sam nju voleo.

— Ne razumem ništa što želite da mi kažete — promrm-lja Zapadnjak.

— Možda je tako — reče šerif i klimnu glavom. — Uos-talom, kako je Lili došla na ideju da se obrati vama? Ja sam sedam godina šerif u Grejzi Taunu, a za to vreme se vi niste pojavili ovde. Bar vas ja nisam video.

— Neka đavo nosi i tu Lili! — frknu Zapadnjak. — Ka-da sam poslednji put sreo Lili ona je bila devojka za zabavu u jednom jeftinom dućanu u Tombstonu.

Fil Gets pucnu jezikom i nasu još po jednu čašu.

— Ta slatka devojčica nam je ostavila u nasleđe hiljadu zagonetki — reče on. — Jedna od njih je to, kako je posle svoje smrti baš vas odredila kao naslednika? To sam saznao od advokata posle njene smrti.

— Ne, nisam ja naslednik, šerife — odvrati Zapadnjak. — Pa to je Džudi, njena kćerka.

— Dobro, znam i to — osmehnu se šerif. — Ali, Lili je vama natovarila na vrat ceo taj dućan. A, uz to i tog teškog nevaljalca Felipe Gonzalesa koji je izgleda besan kao ris. Sami procenite zašto!

— Šerife, možda bi bilo bolje da iznesete delo na videlo — huknu Šejn. — Ja stvarno ne znam šta vi time hoćete da kažete, i jednom već otvarajte karte, hombre!

— Pa, teško je početi, ali...

IV

Felipe Gonzales i Don Debi su sedeli za stolom u kance-lariji „Vatrene Lili.“ To je bila jedna prostorija sa skupocen-im nameštajem koja je ličila na neki otmeni salon.

— Taj prokleti šerif! — viknu Gonzales besno.
— On je upropastio celu stvar! — složi se Don Debi.
— Samo mi nije jasno kako to da se taj nitkov od šerifa pojavio u pogrešnom trenutku na vratima, senjor Debi! Felipe Gonzales je odmerio džina otrovnim pogledom.
— Do đavola! — ciknu Debi ljutito. — Valjda ne pretpostavljate da...

— Kako je Gejts saznao za bikove u štali? — riknu Gonzales. — Oni se nalaze tek samo jedan sat ovde, a treba što pre da ih pošaljemo preko granice.

— Ja nikom ništa nisam rekao! — frknu Don Debi.

Ali, crv sumnje nije mirovao. Don Debi se zagledao u oči Felipea Gonzalesa koje su opasno sevale.

— Da ste samo koji trenutak ranije povukli obarač, onda bi se...

Gonzales preseče Don Debija jednim otrovnim pogledom.

— A, da je u tom trenutku ušao Gejts? — upita.

— Ti nitkovi bi se zakleli da je to bilo u samoodbrani, jer to...

Debi je prestao da govori. Sam je primetio da nešto nije u redu.

Gonzales je odmahnuo rukom. Zamislio se.

— Možda će Gejts stvarno uhvatiti za gušu tog đavolskog momka zbog tih bikova! — mrmljao je on.

Don Debi se iscerio.

— Ona ja preuzimam ovu kuću — reče on i isceri se zadovoljno. — To sa Džudi lako ću srediti.

Gonzales odmeri Debija ledenim pogledom.

— Želim da mi leđa budu slobodna, amigo! — zareža on.

— I, uskoro prelazi veliki transport preko granice. Ne mogu da se oslonim samo na srećan slučaj. Zato mi je i potreban taj prokleti potpis na ugovoru o prodaji.

Debi se isceri.

— Sada, kada je Gejts uhapsio Šejna, bojim se da će to biti dosta teško — reče on i namršti se.

Hladne Gonzalesove oči ga presekoše.

— Izvućićemo tog nitkova iz zatvora! — huknu on. Ustao je. — Noćas! I vi ćete pomoći u tome. Debi. Samo tako mogu biti siguran da ćete držati jezik za zube. Uzimamo Šejna iz kaveza i prinudimo ga da potpiše, a onda...

Nije završio rečenicu. Pokazao je samo rukama kako tom čoveku treba zavrnuti šiju.

Don Debi je bez reči ukočeno gledao u njega. On je bio grubijan i nemilosrdan udarač pesnicama, ali nije bio ubica. A, poslednje tri godine koje je proveo u gnezdu vatrene Lili dosta su ga omekšale.

— Večeras neka se ostane duže nego obično! — naredi Gonzales. — Vi ćete se pobrinuti o tome da bude svedoka koji će se zakleti da mi nijednog momenta nismo napustili salun.

Gonzales dobaci Debiju kesu s novcem.

— Biće bolje ako i nekoliko momaka osim devotaka kaže, da su nas videli stalno ovde u salunu. Jer, kada ujutru nađu mrtvog Šejna, onda će Gejts prvo pomisliti da sam ja

to uradio. Ako i taj matori lisac pre toga ne dobije kuršum u glavu. Znam, da to kopile već davno sumnja u mene. Ali, dosad nije imao nikakvih dokaza.

V

Šerif Gejts se isceri prema Šejnu.

— Da budem iskren — počeo on — kad sam čuo kome je Lili ostavila u nasleđe svoju kuću zabave, bio sam spreman na sve.

Zapadnjak se osmehnu kiselo.

— Odavno sam prestao da se bavim poslovima, šerife! — reče on i odmahnu rukom.

— Dobro! — odvrati Gejts posle izvesnog vremena. — Ja sam se malo i raspitao za vas, amigo. Bar ovde nema nikakvih poternica niti bilo čega drugog protiv var

— To je tačno, šerife.

— U stvari, mene je u to ubedio pre nekoliko trenutaka Felipe Gonzales, taj smrdljivi jazavac — mrmljao je zvezdosac.

— A, zašto je on to učinio? — upita Zapadnjak.

Fil Gejts napravi grimasu.

— Vi ste nevini kao neko novorođenče — zabrunda on. — A Gonzales je jedan prokleta opasan nitkov. Ja sam to već odavno namirisao. Ali, nemam dokaza. Isto kao što nisam uspeo da otkrijem čime se bavila naša slatka Lili. Mutni poslovi, to je sasvim sigurno i...

— Ali, ja sam mislio da ste vi i Lili bili prijatelji — prekide ga Šejn.

— U njenom dućanu sam imao otvoren račun. Nadam se da razumete šta se pod tim podrazumeval

— Besplatno piće, besplatne devojke, zar ne, šerife? — upita Zapadnjak. — Lili je bacila mamac i vi ste ga progutali!

Šerif protrlja rukom čelo.

— Zna li vi koliko zarađuje šerif u Grejzi Taunu, čoveče? Šezdeset mesečno.

— Ali, to ipak nije razlog da se prima mito — mrmljao je Zapadnjak.

— Neka vas đavo nosi! — huknu Gejts. — Verovatno to može i tako da se smatra. Ali, to nije tačno. Mislio sam da ću otkriti neke tragove ako budem stalno navraćao u njen dućan.

— Ja nisam sudija — odvrati Zapadnjak — i vi niste položili zakletvu kao sudija, ali da li ste nešto otkrili?

Fil Gejts ljutito odmahnu glavom.

— Grejzi Taun je pogranično mesto — reče on. — Naravno da se ovde svašta švercuje. To se teško može sprečiti. Potrebno bi bilo da se za to dovede najmanje jedan garnizon vojske. A i u tom slučaju, teško bi se to sasvim sprečilo.

— A, o čemu se, u stvari, radi? — upita Šejn.

— Đavo bi ga znao — odvrati šerif. — Ni sam ne znam odgovor na to pitanje. Ponekad se preko granice prebacuju ukradena goveda. Jednom onamo preko u Meksiko, a onda opet ovamo u Nju Meksiko. Izgleda da zavisi od toga gde se ti kradljivci stoke nalaze. S ove ili s one strane granice-

— To je sigurno nešto slično kao i s ovim rasnim bikovima o kojima ja pojma nemam? — upita Šejn.

— Njih su doveli Felipe Gonzales i njegovi drugari — reče šerif. — Otkako se oni nalaze u gradu, ja stalno držim na oku „Vatrenu Lili”. Svojim očima sam video kako su doterali bikove u grad. I, video sam i njihove žigove. Dovedeni su sa hacijende Perenca. Don Perenca je najveći odgajivač stoke s one strane granice.

— Zašto onda niste uhapsili Gonzalesa, šerife?

Zvezdonosac steže usne.

— Zato što time ništa ne bih uradio — odvrati on. — Prvo, morao bih tim nitkovima dokazati da su bikovi ukradeni. Za to je potrebno da se odjaše do Ferenzine hacijende, ali kod Meksikanaca više ne važi moja zvezda. A možda Gonzales i Perenca duvaju u istu tikvu. Nikad se ne zna!

Zapadnjak otpi gutljaj iz svoje čaše i zamišljeno odmahnu glavom.

— Ali, vi ste bili svedok kada je Gonzales pokušao da me pošalje na onaj svet!

Gejts se nasmeja.

— Da sam sačekao da vam on saspe olovo u trbuh, stvarno bih imao dokaz protiv njega, Šejne. Ali iza Gonzalesa su se nalazili njegovi krvoločni drugari.

— Mislio sam da u Grejzi Taunu šerif ima podršku — nasmeja se Zapadnjak. — Bilo je dosta muškaraca u krčmi.

Šerif pogleda mračno u Zapadnjaka.

— To sam i ja pomislio — mrmlija on. — Ali, da li vi u to i verujete? Gonzales i njegovi momci-ubice imaju dosta prijatelja u Grejzi Taunu. Teško bi se bilo ko usudio da im se suprotstavi. Tako ovde stoje stvari.

— Dobro, šerife. Ali, ostaje još jedno pitanje, zašto Gonzales toliko želi da se domogne saluna „Vatrena Lili”.

— Ta ruševina od saluna donosi dosta dobar prihod — objasni šerif — A, ako može da se dobije, a da se za nju ne plati nijedan peni onda...

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Ne verujem da je to pravi razlog, šerife. Sami ste rekli da se Lili obogatila od tih sporednih poslova. Pitam se, gde je to njeno bogatstvo? Na njenom kontu u banci nalazi se samo još osamsto dolara koji su namenjeni za internat mlade Džudi u Bostonu. Tako stoji u testamentu.

Fil Gejts je zamišljeno gledao ispred sebe. Nešto je tiho opsovao.

Zapadnjak ustade.

— Mogu li sada da odem, šerife? — upita.

— Svakako — odvrati Fil Gejts. — Ali, onamo u kavez, momče. Hajde, Endi, otvori našem gostu vrata!

— Do đavola! — zareža Zapadnjak. — Valjda ne name-ravate da me zatvorite zbog ta tri bika koje je ukrao Felipe Gonzales?

Šerif je ustao. Pokazao je prstom prema Šejnovom pojasu za revolvere koji se nalazio na stolu.

— Koliko ja znam ova dva topa su vaša, amigo — pro-mrmlija on. — Uzmite ih. Samo pojas neka ostane, jer bilo bi suviše upadljivo, momče.

Zapadnjaku više ništa nije bilo jasno. I Endi je bio zbunjeno.

— Možda je najbolje da ostavite revolvere na dohvat ruke ispod pokrivača, Šejne — reče Fil Gejts tiho.

Šejn je sada skoro posumnjao u zdrav razum Fila Gejtsa.

— Mislite da ovde gore nešto nije u redu? — upita šerif i kucnu se rukom po glavi. — Ali, varate se, amigo.

Zapadnjak je odjednom shvatio šta šerif namerava. Iscerio se.

— Želite da me iskoristite kao mamac, šerife? — upita on. — Zar mislite da će Felipe Gonzales zagristi udicu i pojaviti se ovde?

— Verovatno će biti tako — promrmlja šerif.

VI

Negde oko ponoći neko je snažno zakucao na šerifova vrata.

Endi, koji je sedeo u stolici za ljuljanje, odiednom se trgao i skočio.

— Hej, šerife! — začuo se glas spolja. — Dodite brzo! U salunu „Vatrena Lili“ izbila je tuča. Dodite, inače će se ti momci međusobno poubijati.

Bio je to glas neke žene. Piskav i prodoran.

— Đavolski opasan trik — promrmlja šerif Gejts koji se pojavio na pragu male prostorije koja se nalazila pored kancelarije i u kojoj su se nalazila dva kreveta za šerifa i njegovog pomoćnika naravno u slučaju potrebe.

— Sto mu gromova! Otvarajte već jednom, šerife!

— Pa, ispuniti im želju, Endi! — viknu šerif Gejts.

Endi povuče rezu.

Gejts je stajao u uglu sa revolverom u ruci spreman da svakog trenutka povuče obarač. Vrata su ga zaklanjala. Bar delimično.

Međutim, pojavila se samo jedna devojka iz saluna „Vatrena Lili.“

— Brzo! — viknu ona. — Gde je mister Gejts? — upita ona. Ja...

Šerif spusti cev revolvera i koraknu napred.

— Gde je požar koji treba da se ugasi, Seli? — upita on.

— Ti momci su poludeli, šerife! — ciknu devojka. — Jednom punom bocom viskija tresnuli su Don Debija po glavi i na putu su da polome ceo nameštaj u salunu.

Zapadnjak se polako podiže na svom ležaju. U desnoj ruci je držao „remington“ koji je bio spreman za palibu. Netremice je gledao u vrata. Jer, očekivao je da će se svakog trenutka u igru unešati Felipe Gonzales.

Međutim, ništa se nije dogodilo.

Seli je bila simpatična devojka. Nije bila baš od onih zavodnica koje su tako često znale da Šejnu zavrnu mozak, ali tu je, ipak, imalo šta da se vidi.

Zapadnjak u prvom trenutku nije stvarno mogao da proceni da li devojka govori istinu. Ipak mu se učinilo da ona želi da izvuče napolje šerifa i njegovog pomoćnika. Ve-

rovatno će zvezdonosci biti uspravani udarcima po glavi i izbačeni iz igre!

Zapadnjak pogleda prema Filu Gejtsu. Iserio se.

Šerif se kolebao. Mada je sigurno slutio da je to neka prokleta opasna zamka, ipak je morao da pređe tamo u salun za zabavu. Jednostavno nije mogao da odbije ovaj poziv za pomoć.

— Dobro, Seli! — reče on. — Idemo!

Uputio se prema vratima. Endi je krenuo za njim.

— Ti ostaješ ovde! — naredi šerif. — I zaključaj! Ako se nešto dogodi, onda pucaj! Bez mnogo razmišljanja, mladiću!

— Neka i Endi pođe sa vama — doviknu Seli. — Sa tim ološem ne možete sami izaći na kraj, šerife.

Šejnu je to zvučalo kao neka naučena lekcija. Pitao se da li će Gejts to tako shvatiti?

Endi zatvori vrata iza devojke i šerifa. Zaključao je, a zatim se okrenuo prema Zapadnjaku i slegao ramenima.

— Šerifa nećemo moći tako brzo da vidimo ponovo, prijatelju — reče Zapadnjak kroz zube. — U svakom slučaju, moraćemo sami da se snalazimo kako znamo i umemo. Dakle, otvaraj vrata! Želim da se krećem slobodno.

Pomoćnik zvezdonosca ga je gledao ukočeno. Ali, nije se ni pomakao.

— Šta još čekas? — upita Šejn. Bio je nestropljiv.

— Ne smem, Šejne. Možda se to šerifu ne bi dopalo. Zašto bi mi inače naredio da zaključam vrata kaveza?

To je bilo nešto što je stvarno teško moglo da se porekne. Zapadnjak je ocenio da je najbolje da se drži istine. Pa kud puklo neka pukne!

— Zato što je Gejts hteo da me iskoristi kao mamac — reče Zapadnjak i izvadi „remington” ispod pokrivača. — A da nije bio siguran u to da će sam rešiti ovu zamršenu stvar, onda mi ne bi dao ovaj top u ruke. Da budem jasniji, znao je da neće moći sam da se obračuna sa Felipeom Gonzalesom i njegovim ubicama.

Endi pogleda cev Šejnovog revolvra. Odjednom je počeo da se smeje.

— S tom pucaljkom me nećete zaplašiti, Šejne! — reče on. — Ja znam da unutra nema metaka. Gejts ih je izvadio.

Zapadnjak sada izvuče i drugi „remington” ispod pokrivača.

Izgledalo je kao da Endi sada neće smeti da se mrdne. Ali, kada je Zapadnjak proverio punjenje, podigao je obrve i opsovao. Magacin oružja bio je prazan. Znači, Endi je, ipak, bio u pravu.

Tog trenutka spolja se začuo prodoran ženski glas.

— Endi, brzo! Gadno su priklještili šerifa i potrebna mu je tvoja pomoć!

— Ne, luda glavo! — viknu Šejn ljutito.

Ali, Endi je već bio otvorio vrata. Cev nekog revolvra spustila se munjevito na njegovu glavu. Pao je kao pokošen na patos.

Visok, snažan čovek sa povezanom maramom preko lica

kročio je preko tela šerifovog pomoćnika i ušao unutra. Zatim su se pojavila još dvojica. I njihova lica su bila maskirana maramama.

VII

Šerif Gejts je još iz daljine čuo galamu i lom u salunu za zabavu. Dakle, ipak to nije bio trik da ga izmame iz njegove kancelarije!

Kada je prošao kroz vrata pred sobom je ugledao pravu pustoš. Na sve strane nalazile su se polomljene stolice, komadi drveta, ispreturani stolovi. Neki čovek je ležao pored šanka i nije se micao. Ostali su se još uvek tukli.

— Dosta je! — ciknu Gejts, pokušavajući da nadjača galamu. Ali, nije uspeo. — Rastavite se!

Međutim, ništa nije pomoglo. Tek kada je ispalio tri metka jedan za drugim ljudi su se rastavili.

Gejts pogleda pažljivije čoveka koji je ležao pored šanka. Bio je to Don Debi. Dakle, Seli je rekla istinu.

Šerif je prišao nepomičnom telu i sagnuo se. Baš tog trenutka nešto kao da je eksplodiralo u njegovoj lobanji. Posrnuo je i srušio se na zemlju kao klada. Izgubio je svest.

Don Debi je iznenada skočio. Iscerio se prema ljudima i stegao pesnice.

— Hvatajte maglu, momci! — grmnu on. — Za danas je dućan zatvoren! I, ako neko od vas propeva, njemu je obezbeđena rupa tamo gore na brdu čizama, hombres.

Zadovoljno je potapšao okruglu zadnjicu lepe Seli i iscerio se.

— Dobro si to uradila, devojko — promrmlja on. — Sada neka se ovi momci povuku gore u svoje sobe. Ako ima još nekih koji gore čekaju na red, neka se smesta gube iz ove kuće! Jesi li razumela?

VIII

Kada su maskirani momci ušli u kancelariju, Zapadnjak je već stajao pored gvozdenih šipki. Njegova oba „kolta“ bila su uperena prema njima.

— Ruke uvis! — riknu Zapadnjak.

Maskirani nitkovi se trgoše. Onaj prvi sa revolverom u ruci opsova gadno. Ipak, ispustio je revolver i nodigao ruke.

— Skinj tu maramu sa lica, Felipe! — reče Šejn strogim glasom. — Želim da vidim tvoje lepo lice.

Zapadnjak se trudio da se ne primeti kako blefira u ovoj opasnoj igri. Ali, ponašao se tako kao da su svi asovi u njegovim rukama. Kad bi ti nitkovi samo znali...

— Nasamarili su nas — reče Gonzales. — Taj Gejts ipak ima nešto u glavi.

— Otkopčavajte pojaseve! — reče Šejn. — Ali polako. Jedan za drugim. I ako vam je stalo do toga da ostanete među živim ljudima, onda nemojte ništa rizikovati. Za mene ste već čuli, momci!

Pogledali su prema cevi Zapadnjakovog revolvera i poslušali.

— Šta ste uradili sa Gejtsom, vi, prokleti kojoti? — upita Šejn.

Gonzales se isceri.

— Uspavali smo ga — odvрати on brzo. — Da sam samo znao da nam je postavio takvu zamku, onda bi on...

Prestao je da govori. Na vratima se čulo neko krkljanje.

Pomoćnik šerifa se držao za vrata i kolutao očima, kao da se našao u nekom nepoznatom kraju i nikako nije mogao da shvati šta se pre toga dogodilo.

Međutim, Šejnu je Endi bio jedina nada za spas. Meksikanci će brzo da se povrate od iznenađenja i shvatiće da on blefira. Odmah će se pitati zašto on tako dugo ne izlazi iz kaveza, jer ako su on i Gejts na istoj strani u ovoj đavolskoj igri, Šejn svakako ne bi trebalo da čuči iza rešetaka.

— Odvedi ove džentlmene u ćeliju i zaključaj vrata za njima! — viknu Zapadnjak.

Pomoćnik šerifa se ljuljao tamo-amo kao slamka na vetru. Mora da je dobio potres mozga.

— Sto mu gromova! — grmnu Šejn. — Uradi ono što sam ti naredio Endi!

Dao je znak vrhom cevi revolvera Meksikancima da krenu.

— Napred, momci! — opomenu ih on. — I, bez nekih pogrešnih pokreta! Inače, povlačim obarač.

Zapadnjak je pomislio na to da ga Endi može upitati kako će pucati iz praznih pištolja. Ali, pomoćnik šerifa je izgleda zaboravio sve.

Endi je s naporom otvorio vrata ćelije.

— Ulazite! — naredi Šejn.

Učinilo mu se da je dobio igru. Jer, najpre je unutra ušao Felipe Gonzales, a zatim njegova dva drugara. Endi je zaključao vrata. On je treptao očima kao sova u svanuće.

— Dođi ovamo, mladiću! — ciknu Zapadnjak. — Otvaraj moj kavez.

Mladić se kretao kao da nema kičmu. Kada je otvorio vrata, Zapadnjak, je brzo izašao napolje i iscerio se.

— Ali, mister, odakle vam odjednom meci za vaše revolvere? — upita pomoćnik šerifa kao da se pred njim odiednom pojavio sam đavo lično.

Zapadnjak preklopi revolvere. Bili su prazni. Meksikanci opsovaše gadno.

Endi je odiednom spustio glavu i pao na patos. Onesvestio se. Šejn požuri da donese kofu sa vodom.

Ali, ne lezi vraže. Istog trenutka kada se Zapadnjak vratio na vratima se pojavio Don Debi.

IX

Oštar pogled Don Debija koji je bio uperen u trojicu Meksikanaca bio bi prijatan Šejnu da se nije oglasio Felipe Gonzales.

— Ubij ga kao psa! — ciknu on. — Njegovi revolveri su prazni!

Don Debi kao da nije shvatio odmah, ali je ipak bio dosta brz. Potegao je svožđuriju iz futrole...

Međutim, Zapadnjak je bio za koji delić sekunde brži od Debijsa. On je odmah bacio svoje „remingtona” i munjevitio dohvatio jedan pojas sa revolverima koji se nalazio na podu. Već sledećeg trenutka u njegovoj ruci našao se revolver.

— Hoćeš li da čuješ kako ova stvarčica grmi? — upita on i isceri se.

Naravno, Don Debi to nije želeo. Nije voleo olovo u stomaku, pa je spustio svoj revolver.

Meksikanci opsovaše.

Zapadnjak polako ustade. Pokazao je revolverom prema ćeliji u kojoj se on samo koji trenutak ranije nalazio.

— Ulazi, amigo! — naredi on. — I, malo očisti čizme da ne bi uprljao ovu divnu prostoriju.

Pošto je Šejn zaključao vrata iza snažnog čoveka okrenuo se prema Meksikancima koji su čučali kao ptice u kavezu.

— Šta se dogodilo sa šerifom, Debi? — upita on.

— Neko od momaka ga je tresnuo po glavi i onesvestio ga. Ja sam došao ovamo da javim Endiju da pozove doktora.

— Bojim se da će i njemu biti potreban doktor — reče Zapadnjak i pokaza rukom prema onesvešćenom pomoćniku šerifa. — To je delo tvojih meksikanskih prijatelja. Čini mi se da će Felipe Gonzales zbog toga malo morati da se odmori iza rešetaka. Bar nekoliko godina. Osim toga, učinilo mi se da si ti koji trenutak ranije hteo da me upucaš. Ili se varam?

Debi promrmlja nešto nerazumljivo.

— Dobro, moinci. Ja ću se postarati o tome da se pomogne šerifu — reče Šejn. — Ali, ako on bude umro, onda nikako ne bih želeo da se nađem u vašoj koži!

Zapadnjak skide svoj pojas za revolvere sa kuke. Opasao ga je oko struka, napunio „remingtona” i zatim prišao Endiju.

Ipak je morao da odnese pomoćnika šerifa u susednu prostoriju. Položio ga je na jedan od dva kreveta.

Šejnu je bilo jasno da to nije opasno, ali pomoćnik će morati izvesno vreme da se odmara i još dugo će ga boleti glava.

Zapadnjak je uzeo ključ sa sobom. Jer, još uvek je nedostajao jedan od vukova Felipea Gonzalesa. Šejn je razmišljao o tome, gde bi taj momak sada mogao da se nalazi. Ako se on pojavi ovde, onda verovatno neće uspeti da izvuče iz kaveza ove ptičice bez ključa.

Mada su već bili kasni noćni sati u saununu je još uvek gorela svetlost. Samo je jedna devojka bila nagnuta iznad nepokretnog Fila Gejtsa. Inače, niko drugi se nije video.

Kada je Šejn ušao Antonela se okrenula prema njemu. Ali, nije ništa rekla. Umočila je maramicu u činiiju s vodom i stavila je ponovo na čelo šerifa.

— Kako mu je? — upita Zapadnjak.

— Kako mu je? — ponovi ona pitanje. — Njemu je skoro probijena lobanja!

— Vi ste — stenjao je šerif.

— Da li su vam sva čula u redu? — upita Šejn.

— Ne znam! — odvrati Gejts. — Kao da imam neku crnu rupu u glavi. Ne mogu da se setim kako sam dospao ovde.

— Onda ste zaboravili i to da ste vi jedan prokleta nestašan momak, šerife — reče Šejn i osmehnu se.

Fil Gejts je hteo da odgovori, ali nije uspeo.

— Jako ste me lepo iznenadili, šerife. Kada je Felipe Gonzales ušao sa svojim banditima unutra, ja sam uperio prazne pištolje u njih. Platiceće mi to!

Fil Gejts je napravio bolnu grimasu. Setio se šta je uradio.

— Ja sam mislio da će tako biti bolje — promrmlja on.

— Vi morate zvati doktora, mister — reče devojka i za trepta očima.

Zapadnjak je odmeri od glave do pete. Njegovom oku nisu promakle te zavodničke obline.

— Gejtsu nije potreban lekar, Antonela — odvrati on. — Šerif mora da se odmara, to mu je jedini lek. Doktor ništa tu ne bi mogao da pomogne. Mislim da je najbolje da ga prebacimo u vašu sobu, slatka moja mačkice.

— Ali, šta je to sa Don Debijem? — upita devojka. — On je hteo da pozove dok...

— Njega sam uhapsio — prekide je Zapadnjak. — Njega, Gonzalesa i dvojicu Meksikanaca. Samo mi nije jasno, gde se sakrio taj četvrti bandit. Kao da je u zemlju propao.

Antonela je dugo gledala u visokog čoveka.

— To je Pedro Namirez — reče ona tiho. — Njega je Felipe poslao na put čim je vas odveo šerif.

— Vi ste jedno pametno dete, srce — osmehnu se Šejn. — A, možda mi možete reći i to kuda je taj tajanstveni Pedro Namirez odjahao?

— U Diablo. To je jedno đavolski opasno gnezdo bandita koje se nalazi oko dvadeset milja oдавде. Smešteno je iako blizu meksikanske granice.

— Onda ste možda slučajno saznali zašto se taj momak uputio tamo, devojko?

Antonela se namršti.

— Zar vi želite da mi Felipe Gonzales prereže grkljan?

— Felipe je iza rešetaka, devojko. To sam već rekao.

Antonela se prezirivo osmehnu.

— On tamo neće dugo ostati, mister. To je sigurno.

— A ko bi mogao da ga izvuče iz jazbine? — upita Zapadnjak.

— Ja bih mogao da pokušam! — zagrmio je neki prodoran glas iza Šejnovih leđa. — Uostalom, bolje je da se ne okrećete i da podignete ruke uvis, amigo. Cev moga revolvera uperena je tačno u vaša leđa.

X

Zapadnjak je bio ljut na samog sebe. Primetio je ukočeni pogled devojke, a nije reagovao! Kako je moglo tako nešto da mu se dogodi?

— E sada se okrenite! — frknu čovek iza Zapadnjaka. — Ali, polako, jer moji prsti mogu da budu iako nervozni i onda ćete brzo poći na put bez povratka.

Šejn se polako okrenuo. Tog momka na vratima nikad nije dosad video. Bio je to snažan i visok čovek. Na njego-

vom koščatom licu s ožiljcima štrčao je kukasti nos. Cev njegovog revolvera sada je bila uperena u Zapadnjakove grudi.

— Felipe je rekao da se kod tebe nalazi ključ od čelija — reče on. — Dakle, krećemo!

Zapadnjak je ocenio da taj nitkov ima negde preko tri-deset i pet godina. Bio je siguran da tog momka nikad ranije nije sreo, ali lice mu je nekako bilo poznato. I, setio se table u kancelariji šerifa Fila Gejtsa. Taj momak se zove Džon Devis. Četiri hiljade dolara za njegovu glavu!

Pošli su. Šejn napred, a Džon Dejvis na dva koraka iza njega. Zapadnjakovi revolveri nalazili su se sada u Devisovom pojasu.

Kada su ušli u šerifovu kancelariju, Felipe Gonzales i njegovi banditi su se grohotom nasmejali.

— Ključ na suncе! — frknu Džon Devis.

Zapadnjak izvadi svežanj ključeva iz džepa i uputi se prema čelijama. Otključao je.

Prvi je napolje izašao Felipe Gonzales. On je udario pesnicom Šejna.

— Ostavi ga! — naredi Devis. — Ako si dozvolio da te nasamari, onda si ti sam zato kriv.

Naravno da su i Don Debija pustili iz kaveza.

— Ovde! — reče Felipe Gonzales i isceri se. Pokazao je mesto na papiru koji je izvukao iz džepa. — Potpiši!

Šejn pogleda papir koji je Felipe stavio na sto. To je bio ugovor po kome Felipe Gonzales postaje vlasnik saluna „Vatre-na Lili”.

— Nemam nameru da to učinim — odvrati Zapadnjak. Felipe zamahnu pesnicom. Međutim, nije ga udario.

— A, šta je to? — upita Džon Devis.

— Ugovor o kupovini „Vatrene Lili” — odgovori Gonzales.

— Pa, zar je salon sada njegov? — pitao je Džon Devis iznenađeno. Gledao je radoznalo u Šejna.

— Ta guska Lili je tako odredila u svom testamentu — objasni mu Gonzales. — On treba da proda tu ruševinu i da pošalje novac njenoj kćerki Džudi u Boston.

Džon Devis se zamislio.

— A, ti si zainteresovan da postaneš vlasnik tog saluna, zar ne? — upita on Gonzalesa. Iscerio se.

Svi su imali oružje. Jedino Zapadnjak nije. On je izgledao jako smešno tim nitkovima.

— Amigo — obrati se Džon Devis Šejnu — kako bi biće da ti i ja postanemo ortaci?

Zapadnjak je razmišljao. Da li da potpiše ugovor ili ne! Ako potpiše, znao je šta ga čeka. Uostalom, Felipe Gonzales može svakog trenutka da ga upuca i falsifikuje potpis na ugovoru. Niko živi u Grejzi Taunu ne zna Šejnov rukopis.

Ako Džon Devis postane njegov ortak, to bi značilo dobitak u vremenu. Verovatno će taj nitkov sa kukastim nosom pokušati kasnije da ukloni Šejna da bi dućan postao samo njegov.

Međutim, Zapadnjak je osetio da interesi Devisa i Gonzalesa nisu isti. Obojica su želeli da se domognu saluna lepe Lili. I, to samo za sebe.

Zapadnjak se osmehnuo. Pogledao je Džona Devisa i klimnuo glavom.

— Slažem se, ortače! — reče on i uze pero u ruku. Napravio je jednu malu ispravku u ugovoru i potpisao se.

Džon Devis je takođe potpisao ugovor.

Felipe Gonzales i njegovi drugari su popreko gledali Zapadnjaka, ali nisu ništa preduzeli. Šejn se čudio tome. Pa, taj Devis im je uzeo salun ispred nosa.

Zapadnjaku je tek kasnije palo na pamet koliko je taj Džon Devis opasan. Upustio se u đavolski opasnu igru.

— 1

Sledeća dva dana ličila su na nekakvu jeftinu komediju nekog putujućeg pozorišta. U šerifovoj kancelariji čučao je pomoćnik zvezdonosca i žmirkao ispred sebe kao kakav dremljivi mačak. Šerif Gejts je ležao kod kuće u krevetu. On je bio udaren mnogo jače nego Endi. A, možda je pomoćnik šerifa podneo lakše udarac zato što je bio mlađi čovek.

U stvari, tih dana Grejzi Taun nije ni imao zvezdonosca i Felipe Gonzales se slobodno kretao kroz grad, kao da se ništa nije dogodilo. Kad bi se Meksikanci pojavili u glavnoj ulici ili u nekom od dva saluna, ljudi su se odmah sklanjali s njihovog puta. Moglo se slobodno reći da Felipe Gonzales vlada gradom. Možda je on sa svoja dva drugara mogao da ode i u banku i uzme novca koliko mu treba. Šejnu je bilo čudno da to dosad nije učinio.

Džon Devis je po ceo bogovetni dan do kasno u noć sedeo u salunu. Kartao se, pio viski i zabavljao se sa devojkama. I, to je sve bilo besplatno, jer sada je polovina dućana slatke Lili pripadala njemu.

Zapadnjak se pitao kada će eksplodirati bure baruta! Fitilj je dogorevao i verovatno će jako brzo odjeknuti prask.

Međutim, on nije mogao ništa da preduzme. Ostalo mu je još jedino da čeka šta će se dogoditi.

Uostalom, tri ukradena bika su nestala iz štale saluna istovremeno kad je iz grada otišao Pedro Namirez. Zapadnjak nije saznao da li ih je taj nitkov oterao u Diabla.

Trećeg dana, negde oko deset sati, u salun „Vatrena Lili” ušao je neki dečak. Imao je oko četrnaest godina. Osvrtao se na sve strane, a zatim prišao Šejnu.

— Vi ste mister Šejn, zar ne? — upita on.

— Pogodio si — odvrati Zapadnjak. Okrenuo je glavu od Antonele.

Ta devojka je rado provodila vreme sa Šejnom, ali bila je jako oprezna kad su razgovarali o tajnama saluna slatke Lili. Nije thela ništa da oda.

Dečak je delovao ozbiljno za svoje godine. Čutao je.

Zapadnjak ga uhvati pod ruku. Izašli su iz saluna.

— Kako se zoveš, momče, i šta si hteo da mi kažeš? — upita visoki čovek.

— Zovite me jednostavno Tomi — isceri se dečak. — Tako me zovu svi u gradu.

— A prezime?

Tomi odmahnu glavom.

— Ne, mister, nemam ga. Ja sam nahoće. Ako je tačno ono što ljudi pričaju, onda su me našli ispred crkvenih vrata.

— A, ko se stara o tebi, Tomi?

— Ja sam, ser — nasmeši se dečak. — Radim u konjušnici. I vaš konj je kod nas.

— Dobro, Tomi. Kaži šta se dogodilo?

— Treba da odete do šerifa, mister!

Dečak nije sačekao odgovor visokog čoveka. Krenuo je brzim koracima. Zapadnjak je pošao za njim.

Fil Gejts je stanovao u jednoj neuglednoj kućici u istočnom delu grada.

Zapadnjak zavuče ruku u džep i pruži Tomiju nekoliko novčića.

Dečak se iscerio. Okrenuo se i otrčao.

Vrata je otvorila neka žena koja se Zapadnjaku učinila dosta starom. Njeno lice je bilo izbrazdano borama, a u njenim očima ogledala se zabrinutost.

— Vi ste sigurno gospođa Gejts, zar ne? — upita visoki čovek.

— A vi ste Šejn, zar ne? Tomi vas je doveo ovamo. Videla sam kroz vrata. Uđite! Idemo kod tog matorog jarca!

Fil Gejts je sedeo u krevetu. Kad je Zapadnjak ušao on je spustio novine i pokazao rukom stolicu pored kreveta.

Šejn je najpre pogledao zavijenu glavu šerifa, a zatim je primetio metalnu zvezdu na stolici.

Uzeo je u ruku.

— Ovo je vaša zvezda, šerife, zar ne?

— Nije — progundā Gejts. — Sada je vaša.

Zapadnjak sede na stolicu i pogleda značku. Presijavala se na zracima sunca koji su se kroz prozor probijali u sobu.

— Šta time želite da kažete, Gejtse?

— Ovom prokletom gradu hitno je potreban šerif, Šejne!

— Pa to ste vi — odvrati Zapadnjak.

— Bolje da vam to kaže doktor Lemel — viknu Gejts. — On će vam objasniti da nedeljama, a možda i mesecima neću moći da obavljam svoju dužnost...

— Sto mu j*romova! — ote se Zapadnjaku. — Ja sam mislio da je to samo neki lakši potres mozga i...

— Taj stari nitkov od lekara misli da je to napukla lo-banja ili nešto slično.

— Zašto ste odabrali baš mene?

Fil Gejts razvuče lice.

— Vi mislite da sam odabrao jarca za vrtlara, zar ne? — upita on.

— U svakom slučaju vi nemate lepo mišljenje o meni — odvrati Zapadnjak suvo.

— Pogodili ste! — huknu Gejts.

— A, zašto onda mislite da sam najpogodniji za...

Gejts odmahnu rukom.

— Dosta s tim! — prekida on Šejna. — Jako se naprežem kad govorim. Znam šta se događa u gradu. Tomi, taj mali smrdljivi jazavac mi je ispričao sve. A on stvarno zna sve. Ako budete imali neka pitanja, onda se obratite Tomiju.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Hajde! — prostenja Gejts. — Podignite ruku i zakunite se da ćete...

Šejn sleže ramenima i stavi zvezdu na jaknu. Osmehnuo se.

— Gledajte da se što pre oporavite i da ponovo preuzmete svoju dužnost, šerife. Nisam siguran da sam ja onaj pravi čovek za Grejzi Taun, ali pokušaću da to budem dok se vi ne vratite. A, nadam se da će to biti uskoro.

Gejts se iscerio.

— Hajde, gubite se, vi, kopile jedno! — huknu on.

Tako je Šejn postao šerif Grejzi Tauna.

XII

U ovo doba salun je bio prazan kao napuštena puževa ljuštura. Zapadnjak je znao da Meksikanci navraćaju ovde na prvi gutljaj.

Kada je on otvorio pokretna salunska vrata, Felipe, Hoze i Franko su mu bili okrenuti leđima.

Zapadnjak priđe bliže. Meksikanci su se tek tada okrenuli. Gledali su ga kao da ne veruju svojim očima.

— To mora da je neka neslana šala, hombre! — ciknu Felipe Gonzales i pokaza rukom na Šejnovu šerifsku zvezdu.

— Prilično opasna šala, Felipe! — odvrati Šejn hladno. — Može nekog koštati života. Mogao bih vas ovog trenutka uhapsiti, ali uštedeću sebi taj trud. Dajem vam deset minuta vremena da se izgubite iz Grejzi Tauna. I, da se više nikada niste pojavili ovde u gradu!

Felipe prede kažiprstom preko svojih brkova. Ali, mračni odsjaj u njegovim moćima jasno je govorio Šejnu da je Gonzales ovu opomenu shvatio ozbiljno.

— Da li ti je Gejts prikačio tu zvezdu, amigo? — upita Franko podrugljivo.

To je bio momak srednje visine, skoro za glavu niži od Felipea. Iz njegovih očiju sevalo je nešto đavolski opasno. Kao kobra pred skok!

Hoze je stajao s druge strane pored Gonzalesa. On je imao snažan vrat kao u bika, a kosa mu je bila dugačka. Moglo se pomisliti da je to neki Indijanac.

— Mislio sam da si pametniji, Šejne! — viknu Hoze. — Jedna takva zvezda mi liči na voznu kartu do pakla.

— Pogotovu ako nameravaš da kreneš protiv nas — dodade Felipe.

Bilo ih je više. Trojica protiv jednog. I, očigledno da se nisu ni najmanje zabrinuli zbog onog što je Šejn rekao.

Zapadnjak se zamišljeno osmehnu.

— Deset minuta, momci — reče on. — Da sam na vašem mestu iskoristio bih tu priliku. Čuli ste dobro, zar ne? Deset minuta!

Polako je krenuo unazad prema pokretnim salunskim vratima. Nijednog trenutka nije ispuštao iz vida trojicu opasnih Meksikanaca. Očekivao je da će svakog trenutka ti nitkovi potegnuti revolvere.

Međutim, oni to nisu učinili. Možda ipak nisu bili tako veliki junaci kao što su izgledali!

Zapadnjak izađe napolje. Sakrio se iza jednog širokog stuba a verandi. Čekao je.

Nešto kasnije trojica Meksikanaca su izašli iz saluna.

Osmotrlili su ispitivački verandu i ulicu, a zatim brzo krenuli niz glavnu ulicu. Možda će tražiti pomoć od Dejvisa, pomisli Šejn.

Možda je napravio grešku. Trebalo je da ih razoruža dok su mu bili okrenuti leđima. Ali, ta tri nitkova su đavolski velika opasnost čak iako se nalaze iza rešetaka. Pogotovu, ako je Devis na njihovoj strani, a moralo se računati na to da će se pojaviti i njihovi prijatelji iz osinjeg gnezda u Diablu.

Zapadnjak je stalno razbijao glavu time da odgonetne zašto se Felipe Gonzales i njegova dva vuka tako dugo zadržavaju ovde u gradu.

Sigurno nešto čekaju. Šejn je razmišljao šta bi to moglo biti. Možda očekuju nove ljude i da opljačkaju banku? Ali, to je bilo skoro neverovatno. Jer, to su mogli da urade njih trojica bez po muke. Nešto drugo, đavolski opasno, kuvalo se u Grejzi Taunu. A sve tajne krile su se, izgleda, u salunu „Vatrena Lili“. Zapadnjak nije imao nikakvih dokaza za to, ali osećao je da je tako. I taj Džon Devis je negde tu blizu. Osećalo se to kad se sretne sa Meksikancima. Uostalom, takvih trenutaka je bilo malo. Jer, oni su izbegavali da se sretnu. Čak i onda kada su Felipe, Hoze i Marko uveče provodili večer u salunu „Vatrena Lili“ trojica Meksikanaca bi se izgubila čim naide Devis. I, više se nisu pojavljivali. To je Šejn dobro uočio. Naravno, to je bilo neupadljivo, jer uvek bi sa svakim od njih pošla jedna devojka iz saluna. Za to vreme Džon Devis je pažljivo motrio svaki njihov korak sa stola za kartanje.

Zapadnjak je razmišljao o tome šta je Džon Devis odlučio da uradi. I on i Meksikanci imali su razloga da Šejna pošalju na onaj svet. Meksikanci zato što im je naredio da se gube iz grada, a Devis je želeo da se što pre oslobodi svog ortaka da bi on sam postao vlasnik saluna „Vatrena Lili“.

Možda su mu već spremili zamku i čekaju ga!

Međutim, Šejn je mirno koraćao prema šerifovoj kancelariji. Pred vratima je zastao, a zatim polako ušao unutra.

Endi ga je pogledao pospanim očima. Primetio je zvezdu na Zapadnjakovoj jakni, ali nije ništa rekao.

— Gejts me je naterao da uzmem ovu stvarčicu, amige — reče Šejn i isceri se. — Imaš li nešto protiv?

— Ako mister Gejts tako želi, onda je sve u redu — mrmljao je pomoćnik šerifa.

Još jedan revolver bio je neophodan Zapadnjaku. Makar samo da mu štiti leđa. Ali, Endi je ipak bio u takvom stanju da na njega nikako nije mogao da računa.

— Videćemo se kasnije, hombre! — doviknu Zapadnjak i dodirnu rukom obod svog šešira.

Izašao je iz kancelarije koja je sada bila njegova. Šejn se osmehnuo kad je pomislio na to. Samo, da li će biti prilike da se tu duže zadrži? Jer, Meksikanci i taj đavolski opasni Džon Devis vrebaju na svakom koraku.

Iza Zapadnjakovih leđa začulo se kloparanje neke kočije. Okrenuo se brzo i ugledao poštanska kola koja su jurila glavnom ulicom.

Zaprega je projurila pored njega i stala na poštanskoj stanici.

Kad je Šejn stigao tamo ugledao je neku mladu, upadljivo lepu devojkicu koja je upravo izlazila iz kočije. Neki čovek stajao je na krovu kola i skidao njen prtljag na zemlju.

— Jeste, mis — objašnjavao je vozač kočije. — Kuća zabave „Vatrena Lili“ nalazi se tamo malo dalje u glavnoj ulici.

Gutao je devojkicu očima kao da je ona neka retka ptičica koju što pre treba zgrabiti.

Devojka rasklopi svileni suncobran. Učinila je to vrlo otmeno. U Grejzi Taunu se tako nešto retko vidi.

Zapadnjak je stao i posmatrao je elegantne pokrete mlade devojkice.

— Zar vi stvarno želite da odete u „Vatrenu Lili“? — čuo je Zapadnjak kako pita vozač poštanskih kola. On se iscerio široko kao da nije verovao u ono što je čuo svojim ušima. — Da li ćete tamo raditi, mis? Ako je tako, onda se ja najavljujem kao prva musketija za večeras.

Nešto kao da tu nije bilo u redu. Šejn je odmah primećio zabezegnuti pogled mlade devojkice.

Nekoliko putnika koji su izišli iz poštanske kočije već su se bili udaljili. Konji su zamenjeni i kola su krenula dalje. Samo je vozač ostao. Njega je zamenio drugi čovek. Devojka je još uvek zbunjeno gledala čoveka ispred sebe.

Šejn im je prišao.

— Prtljag možete mirno ostaviti kod mene, mis — objašnjavao je vozač kočija devojci. — Posle će ih neko odneti u salun I, ne zaboravite...

Zapadnjak je stao. Dodirnuo je rukom šešir i rekao.

— Mogu li da vam pomognem, mis?

Devojka se okreće prema njemu. Šejn se skoro skamenio kad je ugledao to lepo lice. Učinilo mu se da je to Lili. Ona iz mladih dana. Iz Denvera, kada je prvi put sreo! Lili je tada bila mlada i lepa kao anđeo.

— Oh, šerife — zacvrkuta devojkica. — Ne znam baš...

Vozač kočije je iznenađeno gledao zvezdu na Zapadnjakovim grudima. Kao da nije verovao svojim očima.

— Zovem se Džudi Holidej — reče devojkica. — Moja majka je umrla nedavno. Bila je vlasnica velikog hotela ovde u Grejzi Taunu...

XIII

— Zašto ste me doveli ovde, šerife? — upita devojkica.

Zaboga, Lili, u kakav si me sos uvalila, pomisli Šejn. Kako da kažem tvojoj kćerki šta si ti stvarno bila?

Gospoda Vajmer je bila vlasnica restorana za ishranu građana u jednoj sporednoj ulici koja je izlazila na glavnu ulicu. Šejn i Džudi su bili jedini gosti u praznoj prostoriji. Da se nešto jede bilo je suviše rano. Zapadnjak je poručio kafu.

— Hoću kući, šerife, zar ne shvatate to? — upita devojka. Šejn je osetio prizvuk nemira koji mu je bio tako poznat kao glas njene majke Lili.

Zapadnjak je zapalio cigarilo.

— Znaite šta, šerife? Čini mi se da vi nešto skrivate od mene! — reče Džudi i namršti se.

— Da li sam vam uopšte kazao kako se zovem, mis?

Devojka je odmahнула glavom.

— Šejn — predstavio se visoki čovek.

Džudi je tog trenutka držala šoljicu kafe u ruci. Trgla se i nekoliko kapi guste tečnosti su se prosule na njenu haljinu.

— Ostaće ružna mrlja — reče Džudi ljutito.

Gospođa Vajmer je donela brzo toplu vodu i čistu krpu. Potrudila se da očisti haljinu devojke.

— Mislim da je sada dobro, mis — reče gospođa Vajmer zadovoljno. Udaljila se brzo.

— Mister Šejne! — reče devojka. — Onda ste vi čovek kome je moja majka ostavila zadatak da proda hotel.

— To je tačno, mis. Ali, ja dosad nisam uspeo da pro-nađem nijednog kupca.

Lice mlade Džudi se razvedrilo.

— To je dobro, mister Šejne. Jer, ja nemam nameru da prodam hotel moje majke. Zato sam i došla ovamo. Ja ću sama upravljati svim poslovima i nastaviću tamo gde je stala moja majka.

Šejn je osetio da ovu zanesenu devojkicu ipak treba spustiti na zemlju. A, jednom joj se ipak mora reći istina.

— Bojim se da ipak neću izdržati, a da vam ne objasnim neke stvari, mis Džudi.

— Do đavola... Izvinjavam se, mislim, kažite već jednom

Boston se nalazio skoro na drugoj strani sveta. Ali ipak, izgleda da jabuka nije pala daleko od stabla. Verovatno se tu nije ispunila želja njene majke Lili.

— Kako ste vi uopšte mogli da se nađete ovde u Grejzi Taunu u Nju Meksiku, mis?

Devojka razvuče u osmeh svoje sočne usne.

— To ne biste mogli nikako da pogodite, šerife. Ali, odaću vam tajnu. Najpre željeznicom, a onda raznim poštanskim kočijama. I, evo me tu u Grejzi Taunu.

— Zar meni želite da podvalite? — upita Šejn i namršti se. — Vi ste sigurno pobegli iz internata, zar ne?

— Iskusnog šerifa je svakako teško prevariti — reče devojka i nasmeja se glasno.

— Jedno tako daleko putovanje košta iako mnogo. Otkud vam toľki novac Džudi?

— Pozajmila sam ga, mister. Zaboravili ste da sam ja sada bogata naslednica!

Zapadnjaku je sada bilo dosta svega.

— Da, tačno. Vlasnica jednog jeftinog saluna za zabavu blizu meksikanske granice, gde se zadržavaju, uglavnom banditi i revolveraši. Ali, oni većinom imaju dosta novca. I Lili je to umela dobro da iskoristi. dete moje

Ni grom iz večra neba ne bi toliko uzdrmao mladu Džudi. Ona je gledala uplašeno Zapadnjaka.

— Zašto ste mi to rekli, mister Šejne? — upita ona tiho. Zatim su se njene usne stegle, a iz njenih očiju sevnulo je stotinu munja. Bila je ljuta.

— I neko takav nosi metalnu zvezdu! — Viknu ona pre nego što je Zapadnjak mogao bilo šta da kaže. — Čuvar zakona!

— Ne razumem zašto se ljutite, devojko.

— Vi ste od samog početka bacili oko na moj hotel, nitkove! Priznajte da je tako. Možda biste mi ponekad poslali malo novca, i to bi bilo sve. Nikad ja ne bih postala vlasnica svog hotela. To mi je sada jasno. I, dobro je što sam se uputila ovamo.

— Pa, mislim da ste prevršili svaku meru, devojko. I mom strpljenju ima kraja. Zato, pođite sa mnom da vidite šta vam je Lili ostavila u nasleđe.

Uhvatio je za ruku.

Devojka je pokušala da se otrgne, ali joj to nije uspelo.

Izašli su na ulicu.

Zapadnjak je ipak morao da prizna da Džudi ipak ume da se prilagodi položaju u kom se neočekivano nađe. Jer, kad su se našli na ulici, ona je mirno dozvolila da je Šejn vodi i nije se nimalo opirala.

Pred njima se isprečio salun „Vatrena Lili”.

— Evo, leđi — reče visoki čovek tiho. — To je taj otmeni hotel. Međutim, mislim da je pametnije da ja prvi uđem. Moguće je da će me tamo sačekati kiša olova...

XIV

Džudi je stala i ukočila se. Možda je shvatila šta znače crveni fenjeri koji su goreli na ulazu u salun čak i preko dana.

Zatim je potrčala za Šejnom.

— Do đavola! — viknu ona. — Idem s vama da...

Kada je Zapadnjak gurnuo pokretna salunska vrata, čuo je kako devojka dahće iza njega. Bilo je već kasno da nešto preduzme. Više nije mogao da spreči Džudi da iza njega uđe unutra.

Trojica Meksikanaca stajali su pored šanka. Iscerili su se kad su ugledali Zapadnjaka. Džon Devis je kao i obično sedeo za stolom i držao karte u rukama. Nije imao partnera za igru. I on se iscerio. Tri devojke za zabavu požurile su prema stepenicama koje vode na sprat.

— Deset minuta je prošlo, momci! — procedi Šejn kroz zube.

Njegove obe ruke bile su blizu drški revolvera.

Brzo je pogledao prema Devisu.

— Jesu li ti ispričali da sam im pružio poslednju šansu — nastavi on posle nekoliko trenutaka. — Treba da napuste ovaj grad i rok koji sam odredio već je istekao.

Devis ispusti karte iz ruke.

— Rekli su mi da je moj ortak sada šerif — odgovori

on. — Ali, nije mi jasno šta će biti sa poternicom koja je raspisana za mnom amigo. Eno je tamo visi na zidu u seri-fovoj kancelariji. Moraću o tome ozbiljno da porazgovaram s vama.

Znači u tom grmu je ležao zec, pomisli Šejn. Toga se stvarno nije setio. Do đavola! Taj Fil Gejts mu je natovarilo težak teret na leđa.

— Hej, posledajte, amigos! — ciknu Hoze piskavim glasom. — Pa to je neka nova lutkica.

— Naš novi šerif stvarno ima ukusa pri izboru devojaka, to se svakako mora priznati — reče Franko i isceri se. — Ovako lepa i mlada! Posao će sigurno cvetati. Nema sumnje, tvoj ortak se jako dobro razume u posao, Devise.

Svi su uperili svoje požudne poglede u mladu devojkicu.

— Ja još uvek čekam odgovor, ortače — opomenu Džon Devis Zapadnjaka.

Ruke tog nitkova bile su naslonjene na sto. Svakog trenutka je mogao potegnuti revolver i uputiti vatrene snopove prema Šejnu.

— Ova devojka je Džudi Holidej, kćerka Lili Holidej — obavesti ih Zapadnjak. — Ona je sada vlasnica ovog dućana. Taj tvoj ugovor možeš obesiti mačku o rep, Devise, jer on više ne važi. Ako ne veruješ raspitaj se kod nekog advokata. A što se tiče tebe, saopštavam ti da si uhapšen. To pravo mi daje zvezda na mojim grudima.

Šejn je znao da time potpaljuje bure baruta na kome je sedeo. On se svakako ne bi usudio da to kaže, bar zbog Džudi koja je stajala iza njega, da nije gore na ogradi ugledao Antonelu sa sačmaricom u rukama.

Odjednom je nastala grobna tišina. Čak je i Gonzales pre-stao da se smeje.

Zapadnjak je primetio da se Meksikanci pogledima sporazumevaju između sebe.

— Da sam na vašem mestu ja bih malo razmislio, momci — opomenu ih Zapadnjak. — Pre nego što vas vetar oduva u nepovrat.

— Zar ti stvarno misliš da ćemo nasesti jednom tako jeftinom triku? — upita Gonzales i nasmeja se. — Hej, ti, mała, skloni se tamo negde iza vrata. Bilo bi šteta da i tebe izrešetamo mecima.

Mislio je na Džudi koja je još uvek stajala iza Šejna.

— Bacajte svoje topove na pod i gubite se! — ciknu Antonela gore sa ograde.

Izgleda da ipak nije bio nikakav trik. Banditi su ukočeno gledali u opasno oružje koje je Antonela držala u svojim rukama.

— Da li si popila malo više, Antonela? — viknu Džon Devis.

— Mis Džudi, sklanjajte se brzo u stranu! — naredi Antonela. — Ako pritisnem obarač zasuce vas kiša olova, momci!

— Dođite ovamo kod mene, mis — začuo se glas Don Debija. — Ovde u kancelariji ste sigurni.

On je držao revolver u ruci. Cev je đavolski opasno bila uperena u Džona Devisa.

Iznenadjenjima nije bilo kraja. Sada se na vratima pojavio i Endi sa „koltom“ u ruci.

— Da li sam stigao na vreme, mister Šejne? A, čini mi se da jesam. Dotrčao sam ovamo čim mi je Rozi javila šta se ovde događa.

Zapadnjak se osećao kao neki vojskovođa koji je već pomislio da je bitka izgubljena, a onda kao s neba pristiže pomoć i pobjeda je tu. To se može dogoditi samo u pričama i legendama. Jer, ni na kraj pameti mu nije palo da će mu pomoći Antonela i Don Debi.

— Diablo! — cpsova Felipe Gonzales.

Njegov pogled je prostrelio Antonelu i Don Debija. Ipak, izvadio je polako revolvere iz futrole i pustio ih da padnu na pod. Hoze i Franko su učinili to isto. Jedino je Džon Devis još uvek sedeo za stolom.

— Ako hoćeš da uzmeš moju gvožduriju, onda dođi po nju, Šejne — reče on izazivački. — Ili ti je za to potrebna pomoć one ptičice odozgo sa sačmaricom, zato što si ti kukavica?

Ponekad se u životu dešava ponešto u što čovek nikako ne može da veruje. Tako je bilo i ovog puta.

Džudi, koja je stajala na suprotnoj strani pored kancelarije odjednom je krenula prema Džonu Devisu.

— Stanite, mis! — viknu Devis.

Devojka kao da nije čula njegov glas. Šejn opsova.

— Ni korak dalje, Džudi! — uzviknu sada Šejn.

Ona je već bila blizu Džona Devisa. Stala je.

— Ne želim da moj nameštaj bude uništen! — ciknu ona. Ispružila je svoje ruke prema Džonu Devisu. — Dajte mi vaše oružje, mister.

— Kod ove je izgleda popustio neki zavrtanj u glavi — reče Džon Devis i zavrte glavom.

— Gubite se već jednom, pre nego što izgubim strpljenje! — viknu Antonela odozgo.

Trojica Meksikanaca pođoše prema vratima. Morali su da prođu pored Šeina.

— Već je kasno, momci! — frknu Zapadnjak. — Deset minuta je isteklo. Uhapšeni ste!

Gonzales stade i pogleda gore prema Antoneli.

— Rekla sam da mogu da idu — reče Antonela i okrenu cev sačmarice prema Zapadnjaku.

Šejn je bio zahvalan Antoneli što mu je spasla život. Ali, to nije mogao da prihvati. Izgubiće ugled. Pogotovu mu je sada to bilo važno kada je nosio zvezdu na grudima.

— Ja sam šerif — reče on. — Važi samo ono što ja naredim. Vi ste uhapšeni, momci! Endi, vodi ih u kavez.

— Bolje je da ne stavljaš na kocku svoj život, mladiću — čuo se Antonelin glas. — Kunem ti se da ću povući obarač ako ne bude onako kako ja kažem.

Kakav je to sada đavo ušao u Antonelu? Ali, tom opasnom gvoždurijom ona je stvarno bila gospodar situacije.

Trojica Meksikanaca su se iscerili. Zatim su brzo nestali iza salunskih vrata.

— A sada, vaš revolver, Devis! — naredi Antonela.

— Jesi li ti tako velika kukavica da ne prihvataš dvoboj, Šejne? — upita Devis. — Zar žene treba da te štite?

— Dobro, prihvatam dvoboj, ali ne ovde — reče Zapadnjak i isceri se. — Džudi želi da sačuva svoj skupoceni nameštaj. Sredićemo to napolju. Imaš li ti nešto protiv, Antonela?

— Što se mene tiče možete obojica ubiti jedan drugog — nasmeja se Antonela.

Šejn je dao znak Džonu Devisu i on ustade. Endi se skloni u stranu dok su dva snažna čoveka izlazila napolje.

Džudi ih otprati ljutitim pogledom. A zatim je doviknula Antoneli.

— Kako se zoveš?

Šejn je čuo to pitanje dok je prolazio kroz salunska vrata. Kako je samo mogla da se ponaša tako? U dlaku isto kao i njena majka.

— Antonela.

— Dobro Antonela. Pozovi sve ljude koji pripadaju mom dućanu. Pošalji nekog na poštansku stanicu da donese moje stvari.

Antonela se osećala kao da su je polili vrućom vodom. Bile je iznenađena ponašanjem devojke koja će joj sada biti gazdarica.

— Ali, mis Džudi — reče ona. — Šejn i Džon Devis će sada pucati jedan na drugog tamo ispred kuće.

— I, šta onda? — upita Džudi. — To se nas ne tiče.

Samo koji trenutak kasnije na ulici su prasnuli pucnji.

XV

Šejn i Džon Devis su gledali jedan drugom u oči.

— Koliko koraka? — upita Devis.

— Nemoj da se izmotavaš — odvrati Šejn mračno.

Okrenuli su jedan drugom leđa i počeli da koračaju.

Šejn je slušao korake Džona Devisa iza sebe. Odjednom ih više nije čuo.

Znači, taj lupež je stao pre vremena. Zapadnjak je od samog početka bio ubeđen da je Džon Devis smrdljivi jazavac koji se ne bori pošteno. I nije se prevario.

Devis nije sačekao da se obojica okrenu i pogledaju se u oči.

Zapadnjak je još uvek koračao okrenut leđima.

Džon Devis se brzo okrenuo. Iscerio se i pritisnuo obarač.

Samo delić sekunde ranije Šejn se bacio ulevo i pao na zemlju. To mu je spaslo život.

Kugla zviznu iznad Zapadnjaka.

To što je Zapadnjak tako munjevito reagovao iznenadilo je Devisa. On je sada uperio cev prema čoveku koji je ležao na zemlji i opalio još dva metka. Međutim, to je uradio brzo-pleto i promašio je. Samo je jedna kugla napravila brazdu na Zapadnjakovoj čizmi.

Odjednom je Devis osetio snažan udarac u ruci u kojoj je držao revolver. Riknuo je kao ranjena zver. Pokušao je još jednom da pritisne obarač, ali u njegovim prstima više nije bilo snage. Revolver pade iz njegove ruke koja više nije htela da ga sluša.

Don Debi je stajao ispred salunskih vrata. On je posmatrao sve što se događa i nije ni prstom mrdnuo da pomogne Šejnu kada je Devis hteo da mu puca u leđa.

Ali, sada je Devis stajao raširenih nogu tu na ulici i kao da nije mogao da shvati šta se dogodilo. Njegov revolver je ležao u pesku. Uplašeno je zurio u Šejna i čekao smrtonosnu kuglu koja će ga poslati na put bez povratka.

— Mislim da je ovo dovoljno — reče Zapadnjak. Dao je znak Endiju koji se sada pojavio pored Debija. — Uhapsi ovog momka, Endi. A zatim dovedi doktora Lemera da se pobrine o Devisovoj rani.

— Prokleta kopile — mrmaljao je Džon Devis. Njemu je sve ličilo na neki ružan san. Nadao se da će se odjednom probuditi i da će se razići magla ispred njegovih očiju. Osetio je kako krv curi ispod rukava njegove jakne, ali još uvek nije verovao da ga je Šejn sreo. Nijednog trenutka mu nije palo na pamet da se on okrenuo i pucao Šejnu u leđa.

Endi se trže. I on je pomislio kao i Don Debi da pred sobom vidi mrtvog Šejna na zemlji, jer Šejn je skočio istovremeno kad je odjeknuo i pucanj iz Devisovog revólvera.

Nekoliko radoznalih ljudi okupilo se ispred „Vatrene Li-li.“ Gledali su Zapadnjaka kao da ne veruju svojim očima. Videli su i zvezdu na njegovim grudima.

— To je novi šerif — čuo se neki glas. — Gejts ga je lično izabrao da obavlja dužnost zvezdonosca za vreme dok on mora da bude u krevetu.

Endi podiže Dejvisov „kolt“ sa zemlje i stavi ga u svoj pojas.

— Hajde, krećemo, momče! — naredi on.

Džon Devis stavi ruku na ranu koja je krvarila. Pošao je napred, a Šejna nije više nijednom pogledao.

Kada je Zapadnjak svoj pogled uperio u Don Debija, to čudovište se iscerilo. U svakom slučaju on je Zapadnjaka smatrao svojim neprijateljem. Ne bi bilo nikakvo čudo ako ga novi šerif zbog toga uhapsi.

— Gde su se sakrili Gonzales i njegovi banditi? — upita ga Šejn.

— Njihovi konji nalazili su se u štali iza kuće. Pogledaću, šerife.

Kada se Don Debi vratio razvukao je lice i rekao.

— Uхватili su maglu, šerife. Bar sam to video da njihovih konja više nema u štali. Mislim da je Gonzalesu već bilo dosta svega i odlučio se da se izgubi odavde. Ja sada moram unutra. Nova gazdarica želi sve nas da vidi.

— Gubi se — promrmlja Šejn. — Ali, još ćemo razgovarati.

Izenada se pojavila Džudi. Za vreme pucnjave Zapadnjak je nije primetio. Osmehnula mu se.

— Pozivam vas danas u podne na ručak, šerife — doviknu ona.

— Otkud sada ta neočekivana čast? — upita Zapadnjak hladno. — Posumnjali ste da želim da ukradem vaš hotel.

— Nisam znala da... — mucala je Džudi. A, zatim se osmehnula zavodnički. — Morate mi ispričati sve o mojoj pokojnoj majci, Šejne. Vi ste je dobro poznavali, a ja sam svih

ovih godina imala samo njenu uramljenu sliku pored mog kreveta.

— Dobro, doći ću — reče Zapadnjak. Zatim se okrenuo i udaljio se.

XVI

Pomoćnik šerifa bio je već ušao u šerifovu kancelariju. Zapadnjak je silazio niz glavnu ulicu. Ugledao je Tomija.

— Treba da dođete kod šerifa — reče on i isceri se. — Hoće da vas vidi, Šejne.

— Mislim da sam ja šerif — osmehnu se Zapadnjak.

— A ja sam mislio na pravog šerifa — odvrati Tomi.

— Tebe bi trebalo staviti preko kolena da dobiješ koju po turu, Tomi — reče Šejn.

— Pokušaj! — ciknu dečak. Odjednom se u njegovoj ruci stvorio nož. Sečivo se presijavalo na suncu.

— Samo ti nastavi tako, prijatelju! — podsmevao se Zapadnjak. — Pre ili kasnije visićeš na nekoj grani.

Visoki čovek pođe napred. Tomi je trčkao za njim. Nešto kasnije ugledali su doktora Lemela. Išao im je u susret.

— Treba nekom momku da izvadim olovo iz ruke — reče doktor kad je stao ispred Šejna. — Tako mi je naredio Endi. Da li ste vi sada jedan od Gejtscovih pomoćnika?

— Ja sam šerif umesto njega — odvrati Zapadnjak. — Gejts je tako želeo, zato što ne može da obavlja svoju dužnost.

Mali doktor sa velikim stomakom razvuče lice.

— Onda ste znači vi pucali na momka kome ja treba da pružim lekarsku pomoć?

— Pogodili ste, doktore.

— A ko će da plati moju uslugu? — upita Lemel.

— Mislim da taj nitkov ima dovoljno novca kod sebe. Ako nema, onda je zato nadležan grad.

— Dok vi u Grejzi Taunu glumite šerifa, izgleda da ću imati dobru zaradu — promrmlja doktor Lemel i nastavi svoj put.

— Izgleda da ga ne treba ubrojiti u moje obožavaoce — mumlao je Zapadnjak. Osmehnuo se kiselo. A kad bolje razmisli, takvih i nije bilo u gradu. Čak ni na Tomija sada nije mogao da računa.

— Pa, hajde podnesite izveštaj — reče Gejts kada je Zapadnjak seo pored njegovog kreveta.

Šejn sleže ramenima. Počeo je da priča. Kada je završio Fil Gejts ga pogleda popreko.

— U gradu je velika gužva, a ja ovde ležim i ne mogu ni prstom da mrdnem — frknu on i opsova.

— Dakle, stigla je i kćerka slatke Lili? — upita Gejts posle izvesne pauze. — Kako izgleda?

— Pravi anđeo — obavesti ga Šejn. — Ali, ja mislim da se iza te maske krije druga Lili. Kroz nekoliko časova ću vam možda potvrditi da li su moje pretpostavke tačne. Pozvala me je na ručak.

Gejts se namršti.

— Zašto niste upucali tu bitangu Devisa. Šejne?

— Ja nitkove upucavam samo oada ako se mora i ako nema drugog izlaza, Gejtse. Sve ostalo je po mom mišljenju stvar sudije i zakona.

— Smešno je što tako mislite — reče Gejts zajedljivo.

— A, da li ste možda sagledali kraj priče, Šejne?

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Da budem iskren, nisam.

Gejts se zamisli. Zatim reče.

— Ja se pitam šta Felipe Gonzales i njegovi drugari traže ovde u Grejzi Taunu?

— Meni se čini da oni ovde nešto čekaju — mrmljao je Zapadnjak. — Nešto ili nekoga!

— Možda su oni stvarno želeli da se domognu saluna „Vatrene Lili“, zar ne? — upita Gejts i pogleda Zapadnjaka.

— Može biti. Ali ja u to ne verujem.

— Onda se potrudite da to otkrijete. Uostalom, vi ste sada šerif — režao je Gejts. Okrenuo je leđa Zapadnjaku i time je poseta bila završena.

Kada je Šejn tačno u podne stigao do „Vatrene Lili“ susreo se sa grupom jahača koja se kretala celom širinom glavne ulice grada. Četrnaest konjanika sa sombrerima na glavama. Delovali su dosta ratoborno, ali ipak nisu izgledali kao pravi revolveraši.

Na čelu je jahao neki visok mršav Meksikanac sa dugom talasastom kozom koja je bila seda i kao neka perika padala niz njegova ramena. Mora da je već prevalio šezdesetu, bar tako je izgledalo, mada se u sedlu držao uspravno kao da je progutao kolac. Delovao je strogo. On je svakako bio komandant, kabalero, a ne običan vakero.

Kada je ugledao Šejna podigao je ruku uvis i grupa jahača stade.

— Jeste li vi ovde šerif? — upita on na engleskom sa užasnim akcentom.

— Da kažemo zastupnik. Ali, da, senjore! — potvrdi Šejn.

— Mislio sam da maršalsku zvezdu nosi Fil Gejts.

— On je za izvesno vreme izbačen iz igre.

Zapadnjak je retko imao priliku da vidi tako zelene oči koje su otrovno sevale prema njemu.

— Ja sam don Hanibal Perenca s one strane granice — reče stari momak i pokaza rukom prema Meksiku.

— Ja nisam tako dugo u ovom gradu, ali čuo sam za vas, senjore — odvrati Zapadnjak suvo.

— Meni su ukradena četiri najbolja rasna bika.

— Ja vam mogu reći i ko je to učinio — osmehnu se Zapadnjak. — Taj momak zove se Felipe Gonzales. Jedan drugi je Pedro Namirez koji se jako kratko zadržao ovde u Grejzi Taunu. Kažu da je odiahao u Diablo. Tu su još dva tipa kojima znam samo imena: Hoze i Franko.

— Gde mogu da nađem te momke i moje bikove? — obrecnu se Don Hanibal na Šejna.

Zapadnjak sleže ramenima.

— Po mom mišljenju Pedro Namirez je oterao bikove u

Diablo. Ostala trojica su odjahali iz grada pre nekoliko časova. Više o tome stvarno ne znam ni ja sam.

Perenca promrmlja nešto na meksikanskom što Zapadnjak nije razumeo. A zatim se vlasnik hacijende okrenuo svojim ljudima i izdao im naređenje.

Jahači su poterali konje. Skoro da su oborili Zapadnjaka.

Šejn je video kad su se zaustavili ispred hotela. Sjahali su. Skoro da je izgubio apetit da nešto pojede, ali Džudi je bila postavila sto za njega i on pođe tamo.

XVII

Antonela je stajala pored bara sa čašom u ruci. Osmehnula se pakosno Šejnu i pokazala rukom prema vratima koja su vodila u jedan mali, intimni salon za specijalne goste

— Ona te već čeka. Šejne. Trebalo je da požuriš, jer naša nova gazdarica ume da bude jako nestrpljiva, amigo. Ona je ovde uskočila kao da je tu živela već stotinu godina.

— Kasnije ćemo malo porazgovarati, srce — reče Šejn. — Uostalom, ti si mi spasla život. Samo ne razumem zašto si pustila da umaknu Felipe i njegova dva drugara.

— Sačekajmo najpre da vidimo šta će ostati od tebe — reče Antonela i osmehnula se podrugljivo. Okrenula je Zapadnjaku leđa.

Visoki čovek je osetio da ovde sada odiednom duva neki drugi vetar. Antonelino ponašanje mu se nije dopalo. Dosad je bila umiljata i pitoma. To je izgleda sada prošlo. Čak je posumnjao u to da je ona onom sačmaricom htela baš njemu da pomogne. Nikad se ne može zaviriti do dna duše jedne žene.

Sto je bio postavljen i Džudi je sedela na drugom kraju. Na sebi je imala neku skupocenu haljinu. Smeškala se.

— Žao mi je što sam malo zakasnio — promrmlja Šejn i baci šešir na jednu kuku na zidu.

— Izvolite, šerife! Svega ima u izobilju.

Džudi je pljesnula šakama i jedna devojka je ušla unutra sa poslužavnikom.

Bila je to Seli. Šejnu pađe na pamet kakvu je ulogu ova devojka odigrala one noći kad je šerif Gejts bio izmamlien iz svoje kancelarije.

Ručak je u početku tekao monotono, bez mnogo reči. Ali, kada je Seli donela kafu i skupocene cigarete Džudi kao da je oživela.

— Pričajte mi o Lili, mislim o mojoj majci, šerife.

— Tu nema mnogo šta da se... — promrmlja Šejn.

— Ipak ima — upade mu Džudi u reč. Osmehnula se vragolasto. — Ona je bila prostitutka, zar ne?

— Do đavola! — frknu Zapadnjak ljutito. — Ona je bila vaša majka.

— Da li sam vas zbunila, šerife? — upita Džudi pakosno. — Mora se gledati istini u oči, zar ne?

— Lili, vaša majka, učinila je sve da od vas postane jedna dobro vaspitana dama — procedi Zapadnjak kroz zube.

— Da, da, ja to znam. To je bio jedan jako skup internat.

Osmehnula se pakosno.

— Sto mu gromova! — huknu Šejn ljutito. — Sta vi, jedna tako mlada i razmažena devojka znate o životu?

— Pa, ponešto i znam, amigo. Uostalom, da li znate koliko mi je godina?

— Rekao bih negde oko sedamnaest.

— Varate se, prijatelju moj. Kroz dva meseca napuniću dvadeset.

— Kada ste već stigli dotle! — iznenadio se Zapadnjak.

— Koliko je, u stvari, imala godina Lili kad je počela da se bavi tim poslom?

— Vi pitate takve stvari za koje bih vas ja rado stavio preko kolena i isprašio vam tur — zareža Šejn.

— Pakušajte. Ko zna, možda će mi se to i dopasti. U životu treba probati sve. Inače nam nešto može promaći.

— Šejn ustade.

— Već sam se zasitio ovakvog razgovora — reče on.

— Ali ja nisam. Sedite, šerife.

Sada kao da više nije bilo ni traga od one pitome devojčice koja je pre nekoliko časova izišla iz poštanske kočije.

— Možda će vam biti lakše da mi o svemu pričate otvoreno ako vam kažem da sa šesnaest godina zamalo nisam dobila dete.

To je ličilo na šamar. Seo je ponovo.

— Iznađeni ste, šerife! Sada ste najzad shvatili da sam ja stvarno kćerka svoje majke Lili. To nije mogao da izmeni ni taj prokleti internat.

Nasmejala se i nastavila.

— Ah, zaboravila sam da vam kažem da sam to dete izgubila u šestom mesecu trudnoće. Trebalo je da bude dečak. A onaj koji me je zaveo pripadao je jednoj od najuglednijih porodica u Bostonu. Uostalom, ja sam tada pobegla iz internata.

— Lili o tome nije ništa znala — promrmlja Šejn.

— Do đavola! Samo je još to nedostajalo. Ja sam mislila da je moja majka udovica i da ima neki otmeni hotel negde na zapadu. U nekom pravom gradu. Nikad mi nije palo na pamet da je to neko ovakvo gnezdo kao Grejzi Taun. Ali, ja sam stigla ovamo i ostaću ovde.

— Kako to da internat nije obavestio tvoju majku...

— Zar mislite da sam toliko glupa? Oni su pisali dva puta. Ali, trebalo je da ja pošaljem ta pisma. Pocepala sam ih. Onda su odustali. A novac koji je Lili slala išao je preko jedne banke u Bostonu. Tamo sam ga ja primala, šerife.

— Dobro, mis — reče Šejn i ustade. — Čini mi se da je sada sve jasno.

— Nije sve jasno — frknu Džudi. — Ja ću voditi ovaj dućan ovde. Isto tako kako ga je vodila Lili. Možda čak i bolje. Ali, tu nešto nije u redu. Ne znam ništa o poslovima koje je obavljala moja mama. Malo sam se i raspitala. Ali, novca nema. Osamsto dvadeset i tri dolara je na računu. A gde je ostali novac? Vi ćete mi pomoći da to saznam. Jer, vi ste ovde šerif.

Kucanje na vratima sprečilo je Zapadnjaka da odgovori. Međutim, ovog puta to nije bila Seli već Antonela.

— Neki senjor Perenca želi odmah da razgovara s vama, mis Džudi — reče ona.

Izraz na Antonelinom licu se nije dopao Zapadnjaku, mada nije znao da objasni zašto.

Tog trenutka iza Antonele se već pojavio na vratima don Hanibal. Visok, vitak i siguran u sebe. Njegov pogled se zastavio na Džudi. Hlađan i ispitivački.

— Želeo bih da razgovaram s vama, senjorita. Ja sam don Hanibal Perenca. Moja hacijenda nalazi se tamo preko u Meksiku.

Džudi kao da je procenjivala Meksikanca. U dolarima, naravno. Šejn je poznavao taj pogled. Bio je isti kao i kod Lili.

— Uđite, don Hanibale — reče Džudi i pokaza rukom jednu stolicu.

Perenca pogleda Zapadnjaka.

— Želeo bih da razgovaram s vama, senjorita. Nasamo.

— Onda vam ja neću smetati — osmehnu se Šejn i pođe prema vratima.

— Sačekajte, šerife — predložila je Džudi. — O čemu se radi, senjore?

Perenca je odmeri ledenim pogledom.

— Posao! — reče on.

— Onda ja želim da i šerif Šejn učestvuje u tom poslu — reče Džudi odlučno.

Perenca je gledao Šejna, kao da je on neki dosadni insekat.

— Ipak će biti bolje ako našem razgovoru ne prisustvuje neko treći — objasni Meksikanac nadmeno. — To je u vašem interesu, senjorita.

— Šerif ostaje — reče devojkica odlučno. — Ja to želim.

Perenca sleže ramenima. Gledao je prezrivo Zapadnjaka.

— To ste vi odlučili, senjorita — reče on. — Nadam se da se kasnije nećete pokajati zbog toga.

— Možda je ipak najbolje da se ja povučem — predloži Zapadnjak. — Verovatno će moje prisustvo smetati, mis Džudi i senjor Perenca neće govoriti otvoreno ako i ja budem ovde.

Perenca nešto malo otvori usta. Pokazali su se beli zdravi zubi. Neobično za čoveka koji se nalazi u njegovim godinama!

— Ja ću reći što treba da kažem, ali je ipak bolje da on ode — objasni Perenca i mahnu glavom prema Šejnu.

— On ostaje — bila je uporna Džudi. Tu tvrdoglavost je Zapadnjak pre dosta godina upoznao kod njene majke Lili.

— Odlazi! — doviknu ona Antoneli koja je još uvek radoznalo stajala na vratima i slušala šta se razgovara.

— Okei — kako to vi Amerikanci kažete — složi se Perenca. — Onda ćemo bez ikakvog uvijanja...

— Ali, sedite don Hanibale. — reče Džudi. Uzela je jednu čašu i napunila je vinom iz boce koja se nalazila na stolu. — Možda ćete otpiti koji gutljaj, senjore.

Perenca uze čašu i otpi jedan dobar gutljaj.

— Gde je moje srebro, senjorita? — upita on dok je vraćao čašu na sto.

Za trenutak je nastala grobna tišina.

— Kakvo srebro? — upita Džudi. — Ne razumem nijednu vašu reč.

Perenca se osmehnu kiselo.

— Srebro koje je vaša majka uzela od mene da bi ga prodala, senjorita — isceri se on. — Šipke u vrednosti od pola miliona dolara. Još pre četrnaest dana istekao je rok plaćanja. Ja sam prešao preko granice da naplatim ono što mi dugujete. I nemam nameru da odem oдавde pre nego što se ta stvar sredi.

Džudi je prosto zanemela.

— Pola miliona... — promrmlja ona.

— Mis Džudi sigurno ne zna ništa o tome, senjore — umeša se Šejn u razgovor koji je devojci očito bio mnogo neprijatniji nego što je mogla da pretpostavi.

Iza izveštačenog osmeha Meksikanca Zapadnjak je ugledao pretnju.

— Možda je to tačno — odvrati Perenca brzo. — Ali, vi me morate razumeti, šerife. Mene to ne interesuje. Ona je kćerka Lili Holidej i njena naslednica. Zato mora i preuzeti njene obaveze.

— Ništa ne znam o srebru — reče Džudi tiho. Pogledala je Šejna kao da od njega očekuje pomoć.

— Čuli ste to, don Hanibale — reče Zapadnjak. — Možda bi trebalo da nam ispričate nešto malo više o tom poslu. A pre svega, mora da imate neke pismene dokaze o tome. Bar tako ja mislim. Možda neki ugovor ili nešto slično.

Perenca odmeri Šejna podrugljivim pogledom.

— Nema ugovora — odvrati on. — Poluge su prenošene tajno preko granice i tu nije bilo nikakvih papira. Trgovina na poverenje. Svako od partnera znao je tačno šta očekuje od onog drugog.

U njegovim rečima koje je izgovorio tiho lebdela je mržnja. Svakako prema Džudi, jer Lili više nije bila među živima.

— Dosta ste neoprezni kad to kažete pred šerifom, senjore — reče Zapadnjak. — I sami priznajete da se ne radi o legalnom poslu.

Perenca podrugljivo pogleda Šejna.

— Već sam rekao da nema nikakvih papira. Ko tu može nešto dokazati, šerife?

— Gubite se oдавde! — reče Šejn i ustade. — I, nemojte uobražavati da ćete uplašiti mis Džudi, a pogotovu vam to neće uspeti kad sam u pitanju ja.

— Ja ne želim nikoga da plašim šerife — odvrati Perenca. Pošao je prema vratima, zastao i osrnehnuo se hladno. — Ja hoću svoj novac ili srebro. Ništa drugo. I, ja dajem senjoriti dvadeset i četiri časa da nabavi jedno ili drugo.

— A, ako ona to ne može? — doviknu Šejn za Meksikancem.

Međutim, Hanibal Perenca je već bio nestao iza vrata.

— O, gospode — mrmljala je Džudi. Gledala je Zapadnjaka. U njenim očima ogledao se strah. Bilo joj je jasno da se radi o životu ili smrti

— Sada bar znamo kakvim poslovima se bavila Lili — reče Zapadnjak. Ali i njegovo lice je bilo tmurno.

— Šta da radim, šerife? Taj čovek to ozbiljno misli. Ja se bojim.

Visoki čovek sleže ramenima.

— Da sam ja na vašem mestu uhvatio bih sledeću poštansku kočiju i nestao iz Grejzi Tauna, mis Džudi. Ja ću prodati ovaj dućan onome ko da najviše i poslaću vam novac. Baš tako kako je napisala Lili u svom testamentu. A ona je znala zašto je tako odredila.

— Vi mislite... da je... — mucala je devojkica.

— Da — procedi Šejn kroz zube. — Smatram da je Lili prevarila Perencu. Zato nije čudo što je on tako ljut. Pola miliona dolara, to nije mačiji kašalj.

— Do đavola! — ciknu Džudi. — Ali, gde se nalazi taj silan novac?

— Ne bavim se rešavanjem zagonetki, devojčice. A kod Lili je bilo mnogo zagonetki.

— Ostaću! — reče Džudi odlučno.

Šejn se namršti.

— Ja vas u tome ne mogu sprečiti, isto tako kao što ne mogu da sprečim Perencu da vas ukloni sa ovog sveta, Džudi.

XIX

Perenca je rekao dvadeset i četiri časa! To je ličilo na šalu. Ali, iza te šale nalazi se smrtna opasnost. Kako se može otkriti za tako kratko vreme šta se desilo sa srebrnim šipkama, pitao se Šejn.

Ni Džudi nije mogla da se seti neke pametne ideje. Možda još manje od njega. Najgore od svega je to što nije htela da se izgubi iz Grejzi Tauna. Bila je tvrdoglava kao i njena majka. Samo Lili je bila pametna. U svakom slučaju imala je bar toliko pameti da prevari jednog takvog čoveka kao što je Perenca, i to za pola miliona dolara! Zapadnjak je stalno razmišljao o tome gde bi mogao biti taj novac. Na računu slatke Lili u banci ga nije bilo.

Šejn se popeo na sprat i uputio se prema Antonelinoj sobi.

Vrata nisu bila zaključana. Otvorio je.

Antonela je sedela ispred ogledala i češljala svoju bujnu kosu. Osmehnula se kad je ugledala Šejna u ogledalu.

— Očekivala sam te, srce.

Šejn sede na krevet. Čulo se škripanje, ali to nije bilo ništa novo za njega. Lili je bila dosta škrtica kad je bio u pitanju nameštaj njenog dućana. I, izgleda da to nije mnogo smetalo njenim poslovima. Mušterije u Grejzi Taunu nisu iako probirljive.

Zapadnjak stade iza Antonele. Njegova ruka se obavila kao kakvo uže oko Antonelinog vrata.

— Šta znaš o Perencinom srebru, ti slatka devojčice? — upita on.

— Ako još malo jače stegneš, onda ne znam ništa — osmehnula se devojkica.

Zapadnjak udalji svoju ruku.

— Onda pričaj, beštijo! — frknu on.

— Zar si već zaboravio da sam ti samo pre koji sat spasla život?

— Da, ali si se pobrinula da Felipe, Hoze i Franko umaknu — rekao je Zapadnjak. — Mislim da smo s tim poravnali račune, Antonela. Samo, pitam se zašto ti je bilo stalo do Meksikanaca!

— Toliko teških pitanja odjednom — odgovori devojka podrugljivo. Ona je već bila prošla sito i rešetio i nije bilo tako lako zaplašiti je. Ali, Šejn je to već znao.

— Imamo vremena, devojko. Odgovaraj na svako pitanje posebno. Ja čekam.

— A, šta bih ja time dobila? — upita ona podrugljivo i osmehnu se.

— Možda ćeš na taj način ostati među živim ljudima, devojčice — odvrati Zapadnjak suvo.

— Meni to liči na pretnju!

— Ja bih rekao opomena — mrmljao je Zapadnjak.

— Dakle, Perenca je ipak došao?

— Zar si ga ti očekivala?

— Još pre nedelju dana, a možda i pre dve.

— Nemoj obilaziti unaokolo. Postajem nestrpljiv.

— A, šta se sve to mene tiče?

— Mogao bih kazati Perenci da ti znaš mnogo više o poslovima lepe Lili nego ja i Džudi. Kakvo je tvoje mišljenje, šta bi ti uradio?

— Živu bi me spalio — reče Antonela tiho. U njenim očima se ogledao strah.

— Hajde, karte na sto, srce. Mislim da ti je to jedina šansa — preporučio joj Zapadnjak.

Antoneline oči su sevnule.

— Prokletstvo! — ciknu ona.

— Nemoj da gubimo vreme, devojko. Jer, mogao bih da krenem i potražim Perencu.

— Šta želiš da saznaš? — upita Antonela.

— Sve — odgovori Šejn kratko. — Čak ako može, onda i više od toga.

Antonela se okrete.

— Daj mi cigaretu tamo sa stola.

Pirpalila je.

— Ja ne znam sve — reče ona. — Lili mi se nije poveravala. Niko ne zna zašto. Čak ni Don Debi. Njoj je on izgleda bio dobar za krevet, kad joj se prohtelo. Inače je sa Don Debijem postupala isto kao i sa svima nama. Pri tom Lili nikad nije bila neljubazna. Međutim, ona je bila povukla jednu granicu koju niko nije smeo da prekorači.

— Nisam došao da slušam priče o Lili — opomenuo je Zapadnjak. Radi se o životu ili smrti mlade Džudi. Ja sam ubeđen da Perenca misli ozbiljno. Dao joj je dvadeset i četiri časa da nabavi novac ili srebro.

— Uhapsi Perencu. Šipke su ilegalno prešle preko granice.

— Nema dokaza — reče Šejn i sleže ramenima.

— On je to i priznao — usprotivi se Antonela.

— To nije dovoljno da bi se izrekla presuda. Ti to i sama znaš.

— Možda si u pravu — mrmljala je ona sebi u bradu.

— Moramo saznati gde se nalazi srebro ili da stvorimo novac — reče Zapadnjak ozbiljnim glasom. — Inače, Džudi će nastradati. A i rok je tako kratak. Dvadeset i četiri časa.

— To uopšte nije moguće — čuo se neki glas iza Šejnovih leđa.

Zapadnjak se okrete. Ugledao je Don Debiija koji je stajao i cerio se.

— Dva čoveka su doneli srebrne šipke — reče on. — Bila je noć. Antonela i ja smo vrebali, jer smo nešto čuli od ljudi koji sa Lili imaju neke poslove i bili smo naravno radoznali.

— I? — upita Šejn radoznalo.

— Bila su to dva Amerikanca, a ne Meksikanca. Bar koliko smo mogli u mraku da raspoznamo — nastavi Don Debi svoju priču. — Oni su u zadnjem dvorištu istovarili šipke i zakopali ih iza štale. Zatim su obojica odjahali. Mi u mraku nismo mogli da ih raspoznamo, zar ne, Antonela?

— Don govori istinu, Šejne — potvrdi Antonela Debiijeve reči.

— I, šta je bilo dalje? — upita Šejn.

Debi se isceri.

— Sledeće noći Antonela i ja smo tražili zakopane šipke.

— A, šta ste nameravali?

— Nabavio sam jednu kočiju — obavesti ga Debi. Nije ni trepnuo. — Hteli smo da uhvatimo maglu, to priznajem otvoreno.

— A, zašto to niste učinili? — upita Šejn.

— Zato što tamo srebra više nije bilo! — ciknu Antonela besno. — Otađ mi tražimo šipke, ali nismo uspeali da ih pro-nađemo.

XX

Džonu Devisu je već bilo bolje. Njegova desna ruka bila je vezana maramom oko vrata.

Kada se Šejn pojavio ispred kancelarije, Devis se pakosno isceri i promumla.

— Doktor je izvadio olovo. Rekao je da ću biti okej kroz dve nedelje.

— Odlično — reče Zapadnjak suvo. — Ne bih želeo da obesim nekog ranjenog nitkova. Kroz dva dana naći ćeš se pred porotom.

— Jesi li ti siguran u to, ortače? — rugao se Devis.

— Šta ti znaš o Perencinom srebru? — upita Šejn umesto odgovora.

Džon Devis kao da se ukočio. Tek posle izvesnog vremena uspeo je da se pribere.

— O čemu to ti govoriš, Šejne?

— Dvojica Amerikanaca preneli su iz Meksika srebrne šipke. Jednu čitavu gomilu. Vrede oko pola miliona dolara.

— I, kakve veze imam ja s tim?

Zapadnjak ga pogleda oštro u oči.

— Jedan od dvojice momaka koji su preneli srebro i prevezli ga u Grejzi Taun mogao si biti ti, hombre.

— I, pretpostavimo da sam ja bio jedan od njih, šta onda?

— Znaš li šta se dogodilo sa srebrom?

— Imaš li kakvu ponudu za mene? — upita Devis. U njegovim očima sevnulo je neko zagonetno svetlo.

Šejn pomisli na to da li je odabrao pravi put!

— Srebro bi moglo da otvori ove šipke — reče Zapadnjak i prodrma gvozdena vrata.

— Kako si pomislio na mene? — mrmljao je Devis.

— Jednostavno sam se pitao, zašto se jedan nitkov usudio da se tako dugo muva u gradu gde je za njim raspisana poternica koja visi u šerifovoj kancelariji?

— Pitanje je na svom mestu, ortace. Ah, pa mi to više nismo — isceri se Devis.

— Možda bismo mogli to da postanemo ponovo — reče Šejn. — Zavisi od tebe. Pod uslovom da pokažeš put do srebrnih šipki.

— To ti pitaj Don Debija. Njega i njegovu miljenicu Antonelu — frknu Devis i isceri se pakosno.

— Šta time hoćeš da kažeš?

— Bojim se da sam već rekao i suviše.

— Nudim slobodu za srebro — osmehnu se Zapadnjak.

— A, da li daješ svoju reč da će biti tako?

Šejn se malo zamislio, a zatim odgovorio.

— Dajem svoju reč!

— Okej, ja znam kod koga je sada srebro — reče Devis i namršti se. — Taj, Don Debi i Antonela koja s njim duva u istu tikvu. Kod njih je!

— A, zašto misliš da je baš kod njih?

Devis se isceri.

— To je prilično jednostavno, amigo. Ben Sorti i ja smo prebacili srebro preko granice sa Perencine hacijende. Lili je primila tovar srebra i mi smo zakopali šipke u dvorištu iza štale. Kasnije je trebalo po njega da dođe čovek kome ga je Lili prodala i da ga odnese. Naravno, kad plati, i to u gotovom. Međutim, Ben Sorti i ja smo zamislili nešto drugo. Hteli smo iduće noći da iskopamo srebro i pretvorimo ga u novac — Džon Devis opsova. — Možeš da zamisliš koliko smo bili ljuti kad šipke više nisu bile tamo gde smo ih zakopali.

Zapadnjak je razmišljao.

— Možda je Lili prenela srebro na neko drugo mesto, da bi bila sigurna? — upita.

Devis odmahnu glavom.

— Ne, amigo! Mi smo s njom razgovarali sasvim otvoreno. Naravno, nismo joj rekli šta nameravamo da uradimo. Ali smo tvrdili da nam je Perenca obećao jedan sanduk srebra. meni i Sortiju i hteli smo da ga uzmemo.

— A zašto baš misliš na Antonelu i Don Debija? — upita Zapadnjak.

— Nisam ja to izmislio, amigo. Lili je posumnjala u njih.

— Zato si bio toliko zainteresovan da paziš na Lilin dućan, zar ne?

— 'To je stvarno bio jedini razlog — potvrdi Devis. — Srebro je tu negde sakriveno.

— A kakve veze s tim imaju Felipe Gonzales i njegovi vukovi.

— Neka ih đavo nosi. Ako mene pitaš šta mislim, onda ću ti reći da je Perenca poslao te nitkove da vrata srebro natrag u Meksiko. Ali, tek pošto Lili plati. Perenca je hteo da ima i srebro i novac. Sada nema ni jedno ni drugo. Etto, da li sada hoćeš da me pustiš iz ovog prokletog kaveza?

— Budi strpljiv, Džone. Moram proveriti da li je istina ovo što si mi ispricao ili je to samo jedna lepa bajka.

Zapadnjak se uputi u kancelariju. Devis opsova za njim.

Kada se Šejn idućeo jutra probudio pošto je neko lupao na vratima pored njega je ležala Džudi. To nije bila njegova ideja. Sama Džudi ga je namamila u svoju sobu i naredila Seli da donese bocu šampanjca.

Bila je ista kao i Lili u mlađim godinama. Vatrema i pomalo neiskusna.

Zapadnjak skoči iz kreveta i povuče rezu na vratima. Ispred njega je stajao Tomi.

— Dođite, našli su Don Debija — reče Tomi.

— Don Debija? — upita Zapadnjak zbunjeno.

— Bar tako izgleda taj mrtav čovek — odvrati Tomi i sleže ramenima.

XXI

Mrtav čovek visio je na užetu drveta za vešanje koje se nalazilo na jednom brežuljku na severnom delu grada. Imalo je još samo suve grane, ali one su bile dovoljno iake da se na njih mogao obesiti osrednji vo, a kamoli jedan takav čovek kao što je Don Debi.

Zapadnjak je dugo posmatrao leš. Pitao se da li je to stvarno Don Debi. Jer, tako je užasno izgledao. Ali, to je ipak bio on.

Mnogo ljudi okupilo se oko drveta. Svi su gledali u mrtvog čoveka. Nešto su mrmljali, ali Zapadnjak nije mogao da čuje šta kažu.

— Skini ga, Endi.

Pomoćnik šerifa se popeo gore i odrešio uže.

Mrtav čovek bio je hladan i krut. Šejnu je bilo jasno da je Debi ovde morao posetiti više časova, verovatno skoro celu noć. A, možda je već bio mrtav kad su ga doneli do drveta za vešanje.

— Morate kasnije otići kod šerifa, Šejne — čuo je Zapadnjak Tomijev glas iza sebe. On se više nije ni ljutio na tog klipana. Mislio je na nešto drugo. Ako je Devis rekao istinu, onda Perenca sada već zna gde se nalaze srebrne šipke. Neka đavo nosi tog Meksikanca. Možda je već i ugrabio

srebro i nestao sa svojim jahačima. Šejn bi voleo da je tako...

Fil Gejts je sedeo na klupi ispred kuće. Bio je obučen. Čak je i „stetson“ stavio na glavu, mada je zavoj ostavljao mnogo manje prostora šesiru.

— Kako čujem vi ste zamenili samo ženu, krevet je ostao isti — reče Gejts kad se Šejn približio. Iscerio se.

— Ako time mislite na Džudi, šerife, onda ste u pravu. Ja sam noćas spavao s njom. Ali, što se kreveta tiče, moram vas podsetiti na to da sam Lili sreo poslednji put u Tumstonu.

— Nije važno — odmahnu Gejts rukom. — To je vaša privatna stvar.

— Džudi se boji Perence — objasni Zapadnjak.

— To je, znači, izgovor — osmehnu se Gejts. — Nešto drugo je interesantnije. Poslednje noći su ubili Don Debija.

— Ko poznaje Tomija, nisu mu potrebne novine, zar ne?

— Tomijevi izveštaji su u svakom slučaju brži — odvrati Gejts. — Da li je to uradio Perenca?

— Teško bi bilo da se to dokaže, Gejtse. Ali, ja ću pokušati. Ako budem našao dokaze obesiću ga.

— Vrlo hrabro od vas — podsmevao se Gejts. — Koliko čujem on je doveo veliku grupu nitkova.

— To mi neće smetati.

— Pitam se, zašto baš Don Debi! — reče Gejts i pogleda upitno Zapadnjaka.

— Postoji jedno objašnjenje — reče Šejn. — Džon Devis mi je ispričao da su Don Debi i Antonela ukrali Perencino srebro.

— Dobro! Krećemo!

Fil Gejts ustade. Međutim, nije baš sigurno stajao na nogama.

— Šta to nameravate? — upita Zapadnjak zbunjeno.

— Hoću lično da razgovaram sa Perencom, a vi ćete me pratiti — mumlao je Gejts.

— Ali, vi morate ostati u krevetu, tako je rekao doktor Lemel.

— Ko ima tako veliki trbuh kao naš doktor, taj ne može da daje savete drugima — nasmeja se Gejts. Krenuo je napred krupnim koracima. Šejn je jedva uspevao da ga stigne.

Bilo je očigledno da neće imati nikakvog uspeha ako pokuša da odvrati Gejtsa od njegove namere. Zato Zapadnjak nije ni pokušao.

Perencu su našli u trpezariji hotela. Sedeo je sam za jednim stolom, pio kafu i čitao novine koje je spustio na sto kad su Gejts i Šejn ušli unutra.

Perenca se osmehnu Gejtsu, trudeći se da bude ljubazan. Ali, iza toga kao da se krio zmijski otrov. Pokazao mu je rukom stolicu pored sebe.

— Koliko ja vidim, vama je bolje, šerife.

Meksikanac kao da uopšte nije primetio Šejna. Čak i kad je Zapadnjak nepozvan seo i nasuo sebi kafu u šoljicu, Perenca ga nije pogledao.

— Našli su jutros Don Debija, senjore Perenca — počeo je Gejts razgovor.

— Ma šta mi to kažete, šerife! I, kako mu je?

Zapadnjaku se nehotice stegoše pesnice. Perencin podrugljiv ton mu je išao na živce.

— Don Debi je mrtav, senjore — reče Gejts mirno. — Našli su ga kako visi na drvetu za vešanje. Ali je pre toga bio sređen.

— Siromah, sigurno mu je bilo teško.

Zapadnjak se pitao koliko dugo će Gejts dozvoliti Perenci da se s njim šegači. Ali, Gejts je izgleda imao živce kao koprce. Upitao je.

— Znate li sada gde je zakopano srebro, don Hanibale?

— Ne znam o čemu to govorite, šerife — odvratí Perenca. Udario je kašikom o čašu. — Tekila! — viknu on kad je došla devojka.

Gejts ustade. Pogledao je Meksikanca.

— Želim samo da vas opomenem, senjore — reče on. — Naše drvo za vešanje ima dovoljno jakih grana i na njih vešamo i Meksikance. Ja bih vam savetovao da hitno napustite grad.

— A ko bi mogao da me protera oдавде, Gejtse? — upita Perenca podrugljivo.

I Zapadnjak je bio ustao.

— Ja — reče on poluglasno i uperi preteći pogled u Perencu. — Ja, senjore. I da sam na vašem mestu, ne bih se mnogo uzdao u vakeroše.

Perenca ga pogleda.

— Da li je to pretnja, senjore?

— Opomena — reče Šejn. — Ali, ako vi to smatrate pretnjom, ja nemam razloga da se o tome prepirem s vama.

XXII

Kad su izišli napolje na ulicu šerif Gejts je odjednom počeo da posrće. Naslonio se na jedan stub.

— Šta je Gejtse? — upita Šejn. Skočio je i pridržao šerifa.

Gejts se kiselo iscreri.

— Bojim se da je debeli Lemel ipak bio u pravu. Malo sam precenio svoje snage.

Zapadnjak je odveo Gejtsa kući. Poslednji deo puta mu je bilo bolje. Odgurnuo je Šejnovu ruku i koračao sam. Seo je na klupu ispred kuće.

— Morate se vratiti u krevet, amigo — navaljivao je Zapadnjak.

— Idi ću — reče Gejts. — Šta vi mislite o ovoj stvari?

— Perenca nije našao srebro, jer da ga se dokopao on bi još u toku noći odmaglio iz Grejzi Tauna.

— Onda Don Debi nije znao gde se nalaze šipke, ili pak nije to hteo da oda, zar ne, Šejne?

— Mislim da bi on propevao kao slavuj u proleće. Niste vi videli kako izgleda telo tog momka. Debi nije bio tako žilav kao što se pravio.

— Sto mu gromova — opsova Gejst. — Mislim da ću morati da legnem. Ponovo mi se vrti u glavi.

Ušao je u kuću i smestio se u krevetu.

— Ne zavidim vam na vašem zadatku, šerife — reče Gejts. — Izgleda da ćete morati početi sve iz početka.

Okrenuo se u stranu. Ostavio je Zapadnjaku da se rve sa problemima koji su, u stvari, bili njegovi.

Sejn je bio utonuo u duboke misli kad je ulazio u šerifovu kancelariju. Mnogo toga se vrzmalo u njegovoj glavi. Nešto iz prošlosti, a nešto iz sadašnje grube stvarnosti. Pokušavao je da to nekako poveže i da nađe rešenje zagonetke koja se isprečila pred njim.

Da njegove misli nisu tako daleko odlutale, onda bi Zapadnjak reagovao brže. Momak sa revolverom u ruci bio mu je okrenut leđima. Kad ga je Sejn ugledao bilo je već kasno. Deduše Zapadnjakova ruka je krenula prema revolveru, ali čovek se već bio okrenuo i cev njegovog revolvra bila je uperena u Šejnove grudi. On je već bio razoružao Endija i držao ga na nišanu, tako da pomoćnik šerifa nije smeo ni da mrdne.

— Bolje će biti da ne diraš tu pucaljku, hombre! — ciknu momak preteći. Zapadnjak prekrsti ruke ispred sebe.

Taj nitkov je mogao imati oko trideset godina. Neverovatno je ličio na smrt u ljudskom obliku. Njegovo lice je izgledalo kao da je sagrađeno od samih kostiju koje su bile pokrivene žućkastom kožom. Crno odelo, od čizama pa do „stetsona“ na glavi, još više je pojačavalo taj utisak. Sve u svemu, to je bio tip od koga čoveka hvata jezda i leđi mu se krv u žilama. Uz to, tu su bile i te svetle, skoro bezbojne oči koje su svetlucale u mraku kao neke lampe.

— Vi ste sigurno šerif — reče živi kostur i isceri se. Glas mu je bio piskav. — Zovete se Sejn, to sam već čuo.

— A, s kim imam čast da se upoznam? — upita Zapadnjak.

— Čoveče, pa vi imate smisla za šalu — odvrati momak u crnom. — Bojim se da vam moje ime neće ništa reći. Ben Sorti. I, ne treba da tražite poternicu, nema je.

— Devis mi je pričao o vama.

— To kopile! Došao sam ovamo da ga izvučem iz kaveza.

— Time ćete se ogrešiti o zakon, Sorti.

Živi kostur se smejao.

— Nemojte zbijati šalu, Šejne. U ovom gradu je sve krenulo naopačke. Ako je ovde neko u opasnosti onda ste to vi, zvezdonosci. Ja bih mogao postati još jedna opasnost više. Dakle, nemojte me uzimati na zub.

Sorti je sada stajao tako da je imao pod kontrolom i Šejna i Endija.

— Bacite vaše topove na pod, Šejne! Naredi on. — Ali, bez trikova, jer ja nemam smisla za humor.

Sejn je poslušao bez reči. Kad neko ima sve adute u rukama, glupo je podizati ulog.

— A sada krećemo! — reče crni kostur i pokaza rukom prema kavezu u kome je čučao Džon Devis.

Zapadnjaku je nešto odmah palo u oči. Džon Devis se nije mnogo obradovao poseti svoga prijatelja. Šejnu se učinilo da bi Devis radije ostao u ćeliji nego da ode s ovim pokretnim kosturom.

— Pa šta je, smrdljivko? — upita Sorti podrugljivo. — Ni reči zahvalnosti što te vadim iz ove jazbine.

Endi je morao da otključa vrata. Džon Devis je s oklevanjem izašao iz ćelije.

Sorti dade znak Šejnu i Endiju da uđu u ćeliju koju je napustio Devis.

— Ostavi oružje neka visi tamo gde se nalazi, Džoni! — reče Sorti. — Mislim da ti više neće biti potreban.

Zatvorio je vrata i zaključao. Ključeve je bacio u ugao prostorije.

Šejnu je sada bilo jasno da ga je Džon Devis slagao. I to ne samo u onome što je rekao za Antonelu i Don Debija, već nije istina ni to što je ispričao o svom „prijatelju” Sortiju.

— Zbogom, šerife! — doviknu Ben Sorti dok je izlazio. Napravio je neku užasnu grimasu koja je trebalo da bude osmeh. — Mi napuštamo grad i bolje je da ne krećete u poteru za nama. Ne volim da ubijam zvezdonosce. To donosi mnoge nevolje.

— Žao mi je, šerife — mrmljao je tiho Endi. — Taj đavolski nitkov me je iznenadio. Nisam imao vremena ni okom da trepnem, a njegov „kolt” se već stvorio ispred mog nosa.

— Ne treba to tako tragično da shvatiš, mladiću — rekao je Zapadnjak. — I ja sam prokleta naivno uleteo u zamku, kao slepa lisica u jamu.

Zapadnjak je pokušao da se osmehne, ali njegovo lice se samo razvuklo u grimasu. Daleko je doterao kao šerif Grejzi Tauna. Toliko daleko da bi i spomenik mogli da mu podignu. Ali, kao jednom naivnom šerifu koga je jedan takav nitkov kao što je Ben Sorti zatvorio u njegovu ćeliju gde je držao zatvorenike. Već mu je u ušima odzvanjao smeh koji će se prolomiti kroz grad kada ljudi čuju priču o njemu.

— Koliko? — začuo se neki piskav glas.

Zapadnjak nije ni primetio kad je Tomi ušao unutra. Sada je stajao nasred prostorije i podrugljivo se smeškao.

— Sto mu gromova, klipane! — viknu on. — Potraži brzo ključ. On mora da se nalazi onamo u onom uglu.

Tomi se i dalje smeškao. Nije se ni pomerio s mesta.

— Koliko, Šejne?

— Do đavola, na šta to misliš?

— Čoveče, kako teško shvatate — čudio se dečak. — I Gejts je takvog momka postavio za šerifa! Naravno, to znači koliko daješ da vas obojicu pustim napolje iz kaveza!

— Ako odmah ne otključaš, staviću te preko kolena i isprašiću ti tur — srknu Šejn besno. Nedelju dana nećeš moći da sediš, ti, bezobrazni klipane!

Pretnja nije uplašila mladića. Zapadnjak je odmah to uočio. Tomi sleže ramenima

— Pa, kako vi odlučite, Šejne.

Okrenuo se i pošao prema vratima.

— Hej, kuda ćeš ti malo nedonošće? — ciknu Zapadnjak. Tomi stade i okrete se nazad.

— Sada će vas koštati skuplje — reče on. — Ne dozvoljavam da me neko vređa.

— Uzimaj taj prokleti ključ, momče!

— Znači, vi ne želite da platite, Šejne? Ništa, onda ću ja na drugi način naplatiti svoj novac.

— Šta nameravaš? — upita Šejn, pokušavajući da se smiri.

— Obavestiću sve da dođu da vas vide u kavezu. Ulaznica pedeset centi po glavi. Jedino će teško biti da se spreči navala radoznalih ljudi i može biti velike gužve.

— Koliko želiš da iscediš iz mene, ti, kopile? — upita Zapadnjak. Njemu se postepeno vraćao smisao za šalu. Skoro da je počeo da se smeje. Ovaj mali lešinar je izgleda shvatio kako se treba probijati kroz život kad je u pitanju neko koga su svi ostavili na cedilu.

— Da li je deset dolara mnogo? — upita Tomi. Oprezno se vratio natrag.

— Pet! — ponudi Zapadnjak šale radi.

— Osam! — uzviknu Tomi. Njegove oči su sijale.

— Slažem se — reče Šejn. — Ali, daj već jednom potraži taj prokleti ključ i...

— Ne pre nego mi date vašu časnu reč, mister.

Sada ga je taj klippan oslovio sa „mister”. Zapadnjak nije više mogao da izdrži, a da se ne nasmeje. Tomi je očigledno naučio da je kod sklapanja poslova ljubaznost korisna.

— Dajem svoju časnu reč — potvrdi Zapadnjak.

Kada su se vrata ćelije sa škripanjem otvorila, Tomi se povukao prema vratima. Nestrpljivo je čekao šta će se sada dogoditi. Bio je spreman i da petama da vetar, jer očigledno nije verovao u primirje.

— Ako me prevarite, onda vam neću odati tajnu, mister.

— Koju tajnu? — upita Zapadnjak i izvadi novac iz džepa. Pružio ga je Tomiju.

Mladić je polako prišao bliže. Ispružio je svoju malu prljavu ruku i tek kad je uzeo novac počeo je radosno da se ceri.

— Pošto ste čovek od časti odaću vam tajnu besplatno.

— Govori već jednom, mladiću! — ciknu Šejn.

— Vi želite da saznate gde je Lili sakrila srebrne šipke?

— A, ti to znaš?

— Ne, to ne znam — isceri se Tomi. — Zar vi stvarno mislite da sam ja toliko glup? Da znam gde se nalazi srebro ja bih ga već odavno uzeo za sebe. Ali, zato ću vam reći od čega je umrla Lili, mister. Ili vas to možda ne interesuje?

XXIII

Antonelina soba je bila zaključana. Rozi sleže ramenima. Prošaputala je.

— Otkako je čula to za Debija, ne pušta nikog unutra. Evo, vidite, doručak nije ni dodirnula.

Mulatkinja pokaza rukom prema poslužavniku sa kafom i zemičkama.

— U redu? — mrmljao je Zapadnjak. Dao je mulatkinji znak i Rozi krenu niz stepenice dole.

— Antonela! Ja sam, Šejn. Otvori vrata.

Tek posle nekoliko trenutaka čuo je Antonelin glas.

— Gubi se! Ne želim da vidim nikoga.

— Otvori, ili ću razvaliti vrata!

— Ako to učiniš, pucaću. Imam pušku u rukama.

— Okej. Neka bude kako ti želiš. Antonela.

Zapadnjak izvadi revolver i udari gvoždurijom bravu.

Zatim je jednim snažnim udarcem ramena otvorio vrata koja su s treskom poletela unutra.

Antonela je sedela na krevetu i držala sačmaricu u rukama sa kažiprstom na obaraču.

— Šta sad to treba da znači? — upita Zapadnjak ljutito. Ipak je stao.

Antonela je ličila na neku razjarenu divlju mačku. Ta lepa devojka se jedva mogla prepoznati. Mora da je plakala, jer njene oči su bile mutne, a kapci natečeni. A kosa je u neredu padala preko lepog lica. Haljina joj je bila pocepana, kao da se borila s nekom pumom. Šejn se setio toga da je ona bila Italijanka. Tako se u nekim krajevima dragi čovek op-lakivao na taj način što je žena cepala odeću na sebi.

Zapadnjak je ugledao skoro ludački izraz u Antonelinim očima. Shvatio je da ona u tom stanju u kom se nalazi može svašta da uradi.

— Skloni tu prokletu sačmaricu, devojko. To ne vodi ni-čemu.

— Izmrcvarili su ga kao neka divlja horda — reče ona tiho.

— Ali, on se dobro držao. Nije rekao ništa.

Antonela je gledala Šejna kao da nije razumela o čemu on govori.

— A, šta je Don mogao da im kaže! — ciknu ona pis-kavim glasom.

— Pa, na primer, gde ste ti i Debi sakrili srebro.

— Mislim da treba da te ubijem, ti, kopile — podigla je cev puške uvis. — Prokleta srebro. Ko je izmislio tu laž da Don i ja znamo nešto o srebrnim šipkama?

— Lili — promimlja Šejn. — Ona je to tvrdila.

— Glupost. Velika glupost! — ciknu Antonela. — Mi ne znamo ništa više od ostalih, kunem se! I, zato je Perenca na-redio da ubiju Dona!

— A sledeća si ti — obavesti je Zapadnjak. Ugledao je strah u Antonelinim očima.

— Sada, kada je Debi mrtav čovek, Perenca će doći i po-tebe — reče Šejn.

— Neka samo pokuša. Ja ću razneti to pseto...

Iz njenih očiju ponovo je potekao potok suza. Šejnu nije bilo jasno da li plače za Don Debijem ili za sobom. Njene oči bile su zamagljene suzama. Brisala ih je rukom.

Zapadnjak je uočio svoju šansu. Samo za delić sekunde Antonela je bila nepažljiva.

Šejn munjevito skoči prema krevetu i odgurnu pušku u stranu. Odjeknu pucanj. Zapadnjak je skoro ogluveo. Vatra sevnu i olovo zasu suprotni zid sobe.

Antonela se branila. Zapadnjak je ipak brzo uspeo da joj otme opasno oružje iz ruku i Antonela pade na krevet. Jecala je. Stavila je ruke preko lica.

Zapadnjak je gledao njene divne grudi. Retko je imao priliku da vidi tako lepe, čvrste grudi. Njena pocepana haljina nije skoro ništa skrivala. Gornji deo tela je bio potpuno nag. Šejn je već imao prilike da je vidi bez ičega na sebi, ali ipak sada nije mogao da odvoji pogled od tih raskošnih oblina.

Ipak, teška srca uspeo je da otvori usta.

— Zašto si otrovala Lili? Obuci nešto, moram da te povedem sa sobom.

XXIV

Sudija Semjuel Čendler bio je neki onizak, snažan čovek sa gustom, sedom kosom i naočarima na nosu. Iz njega je zračila sigurnost i svi u gradu su ga poštovali, a mnogi su ga se i bojali jer je mrzeo lupeže i lopove. Takve su i bile njegove presude. Samo kad su bile u pitanju žene, njegova strogost se topila kao sneg na suncu u proleće. Slabost Semjuela Čendlera prema ženskom rodu bila je isto toliko poznata koliko i njegova strogost prema muškarcima koji krše zakon. I, on je bio rado viđen gost u kući za zabavu vatrene Lili.

To je i bio razlog zašto je šerif Gejts promrmljao namrštena čela.

— Time nećemo proći kod sudije Čendlera — pogledao je najpre Tomija koji se cerio, a zatim Šejna. — Ako je ovo vaš svedok, amigo, onda će Antonela biti sigurno oslobođena. A, šta je taj mali klip na video?

— Hajde, Tomi, kaži sam šerifu — zahtevao je Šejn.

Tomi je premeštao težinu s jedne noge na drugu i mrštio se. Očigledno mu je bilo teško da se odluči.

— Ipak nisam toliko lud, mister. Ako kažem, Gejts će me uhapsiti — reče dečak.

— Mislim da nisi dovoljno pametan — pokušao je Šejn da umiri dečaka i da ga namami da govori. Izvadio je nekoliko novčanica i mahnuo njima.

— To je podmićivanje svedoka — zareža Fil Gejts.

— Nije, šerife — mrmljao je Zapadnjak. — Jer, ovaj mali đavo neće otvoriti usta dok ne vidi nešto u rukama. Bar koliko ga ja poznajem. Morao sam da otkupim sebe i Indija iz kaveza, jer bi taj bio u stanju da nas dvojicu prikazuje kao majmune i da za to naplaćuje novac od gledalaca.

Tomi je munjevito priskočio i uzeo novac iz Šejnovih ruku. Dolari su brzo nestali u njegovom džepu.

— Hajde, gukni već jednom! — mrmljao je Gejts.

Tomi pogleda prekorno Zapadnjaka.

— Uvukli ste me u gadan sos, mister — reče on pre-korno.

— Ili će reći sada, ili se gubite odavde! — huknu Gejts.

Zapadnjak zgrabi Tomija za kragu i podiže ga uvis.

— Pustite me! — kreštao je dečak. — To nije poštena borba, jer mi nismo ista kategorija.

Šejn je malo olabavio stisak, ali još uvek nije puštao Tomija.

— Video sam kroz prozor — mrmljao je Tomi.

— Pa šta je video, zaboga? — huknu Gejts.

— Video je kako Antonela sipa mišomor u šoljicu čaja namenjenu slatkoj Lili — reče Šejn. — Lili je bila prehladna i ležala je u krevetu. Svi, pa čak i doktor, kasnije su pomislili da je ona umrla od gripa.

— Kako to, video je u njenoj spavaćoj sobi, a ona se nalazi na spratu — režao je Gejts. — Kako je Tomi mogao...

— Bio se popeo spolja na oluk — objasni Zapadnjak.

— A, šta je tražio tamo taj mali klipani?

— Šta bi drugo nego da nešto ukrade — objasni Šejn.

— Trebalo bi te zbog toga... — frknu Gejts i podiže pesnicu.

— Ako me izudarate, ja onda neću reći nijednu reč više, sigurno — ciknu Tomi kao da se peče na ražnju.

— Kažete, mišomor! A kako ćemo to dokazati? — navaljivao je šerif. On je još uvek gledao nepoverljivo Zapadnjaka.

— Tomi je dobro poznavao kesicu. On nije mogao da se prevari. Razgovarao sam s mister Braunom. Antonela je istog tog dana kupila mišomor u robnoj kući. Na kesici je pisalo: „OTROV”. Bila je nacrtana i mrtvačka glava. To je Tomi jasno video.

Gejts opsova.

— A, zašto bi Antonela poslala Lili na onaj svet, amigo? — upita on.

— Postoje dve verzije, šerife. Ljubomora ili srebro — reče Zapadnjak. — Ali, najverovatnije je da je tu u pitanju bilo i jedno i drugo.

— Ljubomora? — upita Gejst zamišljeno.

— Radilo se o Don Debiju na koga je Lili polagala pravo i smatrala da može da ga ima kad god se to njoj prohte. Mislim da je Antonela bila rob tom momku. Raspitao sam se. Debi je isto tako morao da sluša Lili i da joj ispunjava sve želje.

— Da li je on bio Antonelin podvodač?

— Izgleda da je bilo tako. Ali, kad je Debi svu svoju pažnju posvetio gazdarici onda...

— Dobro — prekide ga Gejts. — Shvatio sam. Tu mora da je bilo nečega. A šta kaže Antonela?

— Ona ćuti kao zalivena i sedi drhteći u svojoj ćeliji. Boji se da će doći Perenca i da će ubiti kao i Don Debija.

— Ima li za to dokaza?

— Na žalost, nema ih — odvrati Zapadnjak. — Inače bih ja tog Perencu već odavno stavio iza brave. Sve su to samo pretpostavke, šerife.

— A ja sam mislio da ćete vi najuriti don Hanibala iz grada zajedno s tim njegovim nitkovima! — podsmevao se Gejts.

— Čim budem imao nekog dokaza oni će...

— Tralala — kreštao je Gejts. — Ne treba da budemo tako pametni, pa da shvatimo. Perenca može u svako doba

dana i noći sa svojim ljudima da napravi dar-mar u gradu samo ako hoće. I verovatno će to i učiniti...

Gejts je prestao da govori. Oslušnuo je. Čuli su se pucnji u daljini. On i Šejn pogledaše jedan drugom u oči.

— Bojim se da je Perenca već počeo... — reče Gejts.

— Tako se i meni čini — potvrdi Zapadnjak šerifove sumnje. — Ali, i mi nećemo sedeti skrštenih ruku.

— Biće gusto — huknu Gejts.

XXV

Na vratima se nalazilo staklo. Endi je primetio figuru visokog Meksikanca koji je stajao napolju i kucao. Bio je to Perenca. Sedam ili osam njegovih vakerosa stajali su na ulici i cerili se.

Zatim su vrata popustila i Perenca je ušao u kancelariju. Nije bio naoružan. Osmehnuo se podrugljivo kada je Endi potegao revolver.

— Skloni tu igračku, mladiću, inače ćemo ovog trenutka sravnati sa zemljom ovaj dućan zajedno s tobom — reče Meksikanac preteći. — Želim da odvedem tu prokletu žensku. Otvaraj čeliju, i to brzo, inače ćeš biti pregažen!

Endi nije bio kukavica, ali i hrabrosti ima granica. Protiv tolikog broja nitkova stvarno nije imao nikakvu šansu. Zašto baš sada nema Šejna? Otišao je sa Tomijem kod šerifa Gejtsa.

— Hoćemo li! — viknu Perenca.

Antonela je čučala na drvenom krevetu i gledala Perencu kao miš zmiju. Ali, kada su vrata otključana, ona je ustala. Skočila je na Perencu kao divlja mačka i izgrebala ga po licu. Meksikanac je pokušao da se brani.

Odjednom su se u kancelariji stvorili vakerosi. Odvojili su Antonelu od njihovog gazde i pritisnuli njene ruke tako da se sada osećala bespomoćnom.

— Hajde, vodite je! — naredi Meksikanac.

Odveli su Antonelu na glavnu ulicu. Ona se žestoko branila. Ali, sada su joj ruke bile vezane.

Devojka je psovala. Vakerosi su se cerili. Oni su uživali što su obavili svoj posao.

Drugi Meksikanci su doveli konje. Sve je nekako ličilo na neki iznenadni napad.

Meksikanci uzjahaše konje i pojuriše niz ulicu

Endi je bio van sebe od besa. Počeo je nasumce da puca za beguncima, ali kad su oni odgovorili na njegovu vatra, on je brzo potražio spas u šerifovoj kancelariji.

Bili su to pucnji koje su čuli šerif Gejts i Šejn.

XXVI

Kada je Zapadnjak stigao u šerifovu kancelariju i video šta se dogodilo, počeo je da psuje.

— Odmaglili su zajedno sa Antonelom — obavesti ga Endi. — Ja to stvarno nisam mogao da sprečim.

Zapadnjak ga prijateljski potapša po ramenu.

— Nisi ti kriv. Endi — reče on. — Verovatno to uopšte nije moglo da se spreči. Sumnjam da bih i ja prošao drukčije.

Šejn nasu sebi jednu čašu viskija iz zalihe šerifa Gejtsa i ispi je naskap. Bio je ljut na samog sebe. U stvari, on je kao na tacni servirao Antonelu tom Perenci. Zapadnjak je umirivao svoju savest time što bi Perenca odveo Antonelu i iz dućana slatke Lili. A, možda je i bolje što se sve dogodilo ovako. Kada je Šejn pomislio na sačmaricu čiju cev je Antonela bila upravela u njega, bio je siguran da može poteći krv. Možda čak i Antonelina krv. Jer, ona je bila vatrena i sigurno ne bi dozvolila da je Perenca tako lako odvede.

Zapadnjak se osmehnu pomoćniku šerifa.

— Sada je lepo i mirno u gradu — reče on. — Moglo bi se poći u šetnju pošto su svi otišli. Ali, pazi na Grejzi Taun dok se ja ne vratim.

— Zar ne bih mogao i ja da pođem s vama, šerife? — ponudi se Endi.

Zapadnjaku je već bilo na usnama da kaže „nećeš mi mnogo pomoći, mladiću”, ali se uzdržao.

— Ne može tao, prijatelju — reče on blagim glasom. — Na kraju krajeva, neko mora da brine o redu ovde u gradu dok se ja ne vratim ili dok šerif Gejts potpuno ne oporavi. Uzdah se u tebe, Endi.

Kad je Zapadnjak lagano projahao pored „Vatrene Lili” na vratima se pojavila Rozi i isprсила svoje privlačne omalene čvrste grudi. Ona je delovala kao neka živa reklama za kuću zabave. Izašla je napolje i osmehnula se zavodnički Šejnu. On je od samog početka primetio da je mulatkinja bacila oko na njega, međutim, on je dao prednost Antoneli. Verovatno je Rozi mislila da joj se sada ukazala šansa, jer je Antonela bila izbačena iz igre.

Zapadnjak mahnu rukom devojci.

— Ne naginji se tako jako. Slatka devojčice, pući će ti bluza ili nešto drugo — doviknu on.

Bio je već prošao kad je čuo njen glas iza sebe.

— Da li vas interesuje da saznate ko je bio poslovni partner slatke Lili, Šejne?

Zapadnjak povuče uzde i vrati konja nazad. Mulatkinja ga je posmatrala podrugljivo.

— Zнала sam da će vas to zagolicati, šerife.

— Sto mu gromova, šta ti znaš o tome? — upita on. — I, zašto mi to odmah nisi kazala, devojčice?

— Mogla sam, Šejne. Ali, vi mi niste pružili priliku pošto ste se stalno vrzmali oko Antonele. A, onda je došla Džudi. Time je čak i Antonela bila otpisana kod vas.

Zapadnjak sjaha iz sedla.

Uhvatio je devojku čvrsto za ramena.

— Kazuj šta imaš, Rozi! Meni se jako žuri. Znaš da je Perenca odveo Antonelu. Ako ne stignem na vreme, ona će ubrzo izgledati isto onako kao Debi pre nego što su ga obesili na drvo za vešanje.

— Pusti me, Šejne! Boli me. Taj momak se zove Red Stoun. On je jedan ugledan bankar u Rinkonu. Ali, on se, u stvari, bavi mračnim poslovima.

— Misliš na ukradene srebrne šipke, zar ne?

— Kladila bih se u svoju devojačku nevinost, naravno da mi je u međuvremenu nisu uzeli, da je to tako — reče Rozi i isceri se.

Zapadnjak je pusti.

— A, otkud ti to znaš? — upita on.

— To mi je ispričao sam Red Stoun. On je bacio oko na mene i izgleda da se čak i zaljubio u mene. Kada je poslednji put bio ovde hteo je da me otkupi od Lili, ali se nisu složili oko cene. Jer, Lili je uvek bila gramziva i tražila je basnoslovnu sumu.

Zapadnjak tu nije mogao da joj protivreči. Dobro je poznavao Lili.

— A kada je Red Stoun bio poslednji put u gradu? — upita Šejn i pogleda oštro devojkicu.

— Dva ili tri dana pre nego što je Lili umrla.

— Hvala ti na obaveštenju, devojčice — reče Šejn i osmehnu se zadovoljno. — To će mi mnogo pomoći kad se budem vratio.

Uzjahao je i poterao brzo konja.

Na poštanskoj stanici se zaustavio. Uzeo je šifrirani telegram Sedme brigade i zatim napustio Grejzi Taun.

Terao je konja brzo. Pred njegovim očima stalno je lebdele Antonelina slika. Devojka se nalazila u opasnosti i on mora stići na vreme.

XXVII

Perenca se bio uputio sa svojom grupom jahača prema Diablu, banditskom gnezdu blizu granice. Zapadnjak je terao konja skoro do iznemoglosti, jer se bojao za Antonelin život.

Nekoliko sati kasnije tragovi su skrenuli sa dela zemlje koji se jedva mogao nazvati putem.

Zapadnjak zaustavi konja. U udolini kuda su vodili tragovi ugledao je krov neke kuće. Zgrada je bila sakrivena drvećem i žbunjem.

Šejn potera konja i napravi jedan širok luk unaokolo. Naišao je na neki uski potok čija mu je strma obala pružala dobar zaklon. Jahao je poruč potoka i došao do mesta odakle je mogao dobro da vidi kuću. A i Meksikance, koji su se ovde očigledno osećali kao kod kuće i upravo se spremali da zapale veliku vatru. Goveće, koje su nameravali da ispeku pripadalo je sigurno maloj farmi. Ljudi koji su tu živeli nalazili su se možda u kući, ili su pobjegli, jer Zapadnjak nije mogao nigde da ih primeti.

Ni Antonelu nije mogao da vidi. Zapadnjak sjaha. Konja je čvrsto vezao u žbunju. „Vinčesterku” je ostavio u sedlu, jer bi mu ona samo smetala, pošto je sada nastavio da se kreće kao neki indijanski ratnik.

Zapadnjak je neprimetno stigao do jedne gomile drva iza male zgrade. Iza nje nalazila se šupa koja je očigledno služila za čuvanje alata. Od Antonele i Perence nije bilo ni traga ni glasa. Mora da su u kući, pomisli Zapadnjak.

Prišunjao se otpozadi do kuće. A, zatim je raspoznao An-

tonelin prodoran glas koji je ličio na krik preplašene ptice. Čuo se sa jednog od prozora na kući.

— I da me ubijete kao što ste učinili sa Debijem, ja zaista ne znam ništa više nego on, senjore — stenjala je ona.

Šejn je puzio dalje dok nije stigao do prozora. Uspravio se i pogledao unutra.

Antonela je ležala skoro potpuno gola na podu. Perenca je držao bič u ruci i cerio se kao sam crni đavo. Zapadnjak je ugledao tragove biča na Antonelinom telu.

— Prava je šteta da uništavate takve ženske draži, senjore — reče Zapadnjak i uperio cev svoga „remingtona” u Perencu. Inače u sobi nije bilo nikog drugog.

Perenca se iznenađeno okrete prema Zapadnjaku. Ugledao je mračni otvor cevi revolvera. Njegov glas je bio promukao kad je rekao.

— Mislim da ova farma ne pripada oblasti koja je službeno pod vašom kontrolom, šerife!

— Ne koristite nikakve trikove, i ne zovite u pomoć. Pre nego što vaši ljudi mogu preduzeti nešto, vi ćete biti mrtav čovek, Perenca.

Meksikanac se ugrize za usnu. Izgleda da je dobro procenio svoj položaj.

— Bueno, šta želite? — reče on najzad.

— Otkopčajte pojas sa vašim lepim posrebrenim „koltom” i dobacite ga meni. A, taj prokleti bič jednostavno pustite da padne na pod, kabalero. Njega ćemo pokloniti Antoneli kao uspomenu na jednog meksikanskog dežniltmena koji šiba bičem bespomoćne žene.

— Ona je samo jedna puta — reče Perenca podrugljivo.

— Ona je žena, senjore. I kurva je žena, ali to izgleda ljudi kao što ste vi ne znaju. A sada, požurite. Nemojte se zavaravati nadom da će se pojaviti neko od vaših nitkova. Ako se to desi, utoliko će gore biti po vas, Perenca. Jer, u tom slučaju ću morati da vas ubijem.

Perenca je prebledео. Gledao je oružje u Šejnovoj ruci, ali je još uvek oklevao.

— Nemate nikakvu šansu da izvučete živu glavu oдавde — rečao je Meksikanac.

— Možda ste u pravu. Ali, baš zato mislim ozbiljno. Ako mi to predstoji onda ćeš ti prvi poleteti u pakao, amigo.

Perencine ruke se stegoše u pesnice.

— Mislim da je vama isto toliko stalo do života, kao i meni — reče on tiho. — I, za razliku od mene imate još mnogo godina pred sobom, senjore, jer mnogo ste mlađi. Zato vam ja predlažem da zaključimo jedan sporazum. Ova puta će reći gde se nalazi srebro, a ja ću vas pustiti da se nepovređeni vratite u Grezi Taun.

— Ne zna ona gde se nalaze srebrne šipke, Perenca — uveravao ga je Zapadnjak. — Ja sam siguran u to da Antonela govori istinu, isto kao što je i Don Debi govorio istinu.

— To kopile je lagalo, a i ova drolja laže — frknu Perenca besno.

— Ne tako glasno, hombre, inače ću morati da pritisnem obarač! — opomenu ga Šejn. — U svakom slučaju, priznali ste

da ste odgovorni za smrt Don Debija. Uhapšeni ste, Perenca. A sada, dajte vaše gvozdurije.

Nijedan od njih za vreme razmene reči nije obraćao pažnju na Antonelu. Ona je obukla svoju pocepanu haljinu i prišunjala se iza Meksikanca. Zapadnjak je primetio stolicu u njenim rukama. Već sledećeg trenutka udarila je Perencu po glavi. Meksikanac zakoluta očima i pade na pod.

Šejn uđe kroz prozor. Pokazao je rukom prema vratima. — Sta se događa napolju? — upita.

— Svi su ispred kuće. Vlasnici su zaključani u podrumu. Taj lupež je hteo da bude sam sa mnom da bi se izživljavao na meni — ciknu Antonela. Bila je ljuta kao pobesnela divlja mačka. Uzela je Perencin revolver i naslonila cev na slepoočnicu Meksikanca.

Kada je Šejn čuo škljocanje, uhvatio je Antonelinu ruku i podigao je uvis.

— Poludela si! — obrecnu se on na devojkju. — Jedan jedini pucanj i oni će nas napuniti olovom. Uzeo joj je revolver iz ruke. Bilo je pravo čudo kako nije odjeknuo pucanj.

Zapadnjak je vezao Perenci noge i ruke. Jedan deo Antoneline pocepane haljine upotrebio je da Meksikancu zapuši usta.

— A sada, hajdemo oprezno — mrmljao je Zapadnjak dok je vukao Perencu za sobom napolje.

XXVIII

Imali su sreću. Nijedan Meksikanac nije se pojavio iza kuće i tako su stigli do potoka. Išli su polako pored obale i stigli do mesta gde se nalazio Šejnov konj.

Antonela ga pogleda zbunjeno.

— Samo sa jednim konjem to nećemo uspeti — reče ona tiho. — Ranije ili kasnije banda će primetiti šta se dogodilo i krenuće za nama.

— Penji se! — naredi Zapadnjak. Pomogao je Antoneli da uzjaše, a zatim prebacio Meksikanca popreko preko konja.

— Daj mi njegov „kolt“ — tražila je Antonela.

— Da ga ubiješ? Ne! — odvrati Zapadnjak i izvuče „vinčesterku“ iz sedla. — Jaši izvesno vreme pored potoka, a zatim gore prema putu. Gledaj da s njim stigneš u Grejzi Taun. Tamo ćeš ga predati Endiju, a zatim idi kod šerifa Gejtsa. On mora pozvati građane na oružje, ako želi da urazumi ove nitkove. Ranije, ili kasnije imaćemo Meksikance na vratu.

Udario je konja lagano rukom i životinja je krenula.

Konji Meksikanaca nalazili su se u jednom toru pored farmerske kuće. Nije bilo stražara. Nitkovi su slavili jedan uspešan dan. Vo, koga nisu ni platili, pekao se na vatri, a oni su dodavali bocu tekile iz koje su kvasili svoja grla. Izgleda da su mislili da će se njihov gazda sledećih nekoliko časova zabavljati s lepom Amerikankom.

Šejn je obišao unaokolo. Provukao se između letvi ograde. Stavio je sedlo na jednog vranca za koga je znao da pripada Perenci. Zatim je otvorio vrata na ogradi.

Tog trenutka jedan od vakerosa je primetio šta se dogodilo. Počeo je da viče i cela grupa ljudi se okrenula u pravcu

gde su se nalazili konji. Potegli su svoje revolvere i skočili na noge.

Zapadnjak se sagnuo na sedlu vranca i opalio metak uvis.

Konji se poplašišu i pojuriše napred. Obarali su sve na šta su naišli. Meksikanci su se sklonili u stranu. Neke od njih konji su oborili na zemlju.

Životinje su galopirale prema potoku, a zatim su skrenuli udesno gde se nalazila jedna široka ravnica. Meksikanci neće uspeti da ih pohvataju tako brzo.

Zapadnjak je naterao vranca da krene jednom stazom koja je vodila prema putu.

Dovikivanje i pucnji čuli su se sada sve slabije. Zapadnjak je izašao na put. Međutim, sada nije krenuo u pravcu Grejzi Tauna, već je poterao vranca prema Diablu. Ako vakerosi dođu u Grejzi Taun da oslobode svog gazdu iz zatvora, onda sam Šejn nikako neće uspeti da ih u tome spreči. Ali, šerif Gejts sa gradskom odbranom će izaći na kraj sa Meksikancima. A, u Diablu nekoliko bandita prosto čekaju da budu ispitani o srebrnim šipkama. A i više od toga. Šejn je bio siguran da će u Diablu pronaći Felipe Gonzalesa i njegove vukove, ali i Džona Devisa i Ben Sortija. Sem ako Ben Sorti svog „prijatelja” u međuvremenu nije poslao među njegove pretke.

Šerifsku zvezdu Zapadnjak je skinuo i stavio je u džep.

XXIX

Zapadnjak je imao vremena. Nije računao da potera može krenuti tako brzo za njim. Perencini ljudi, čim budu pohvatili svoje konje, krenuće sigurno u Grejzi Taun da oslobode svoga gazdu. Njima je bilo jasno da je Perenca odveden u taj grad.

A da će Diablo biti pravi pakao za njega, u to Šejn nije sumnjao. Razmišljao je o tome šta je još ostalo nerazjašnjeno.

Ono najvažnije, izgubljeno srebro. Kod koga je? Gonzales, Perenca i Džon Devis su ga tražili u Grejzi Taunu. Delimično je Zapadnjak uspeo da protera te nitkove iz grada. Međutim, Šejn nije mogao da pohvali samog sebe. Ben Sorti i kasnije Perenca napustili su grad po svojoj volji. Zašto? Možda su saznali da se srebrne šipke više ne nalaze u Grejzi Taunu? Odakle su oni to saznali, ako je uopšte tako? Možda je Don Debi ipak nešto odao dok su ga mučili? Ali, o tome bi znao samo Perenca, a ne Devis i Sorti.

A tu su bili još i Antonela, koja je sigurno otrovala Lili, i taj đavolski bankar Red Stoun u Rinkonu. O njemu je Zapadnjak uputio telegrafski pitanje Sedmoj brigadi.

Što je duže razmišljao o svemu, utoliko mu je samršenije bilo sve to. A, nije bio siguran da Antonela ne zna ništa o srebrnim šipkama kako je hteo da ubedi Perencu.

Da li će Antonela stvarno da odjaše natrag u Grejzi Taun? Tamo je čeka proces zbog trovanja. Isto tako bi Antonela mogla da ubije bespomoćnog Perencu koji je bio vezan i da nestane bez traga i glasa iz ove oblasti. Doduše, ona

nije bila naoružana, ali to se može učiniti i nekim drugim predmetom, a može ga i zadaviti rukama.

Zapadnjak je bio ljut na samog sebe što je na to pomislio tek sada. Mogao je on da odvede Antonelu u Grejzi Taun, ali bi izgubio mnogo vremena. Džudi, testament i kuća zabave slatke Lili mu sada više nisu bili tako važni. Treba da se posveti zadatku koje je dobio od Sedme brigade. Da otkrije mrežu švercera u ovoj oblasti i prekine je.

Već je počelo da se smrkava kada je Šejn između obrokana dva kamenita brega zaustavio konja. Ugledao je gnezdo bandita ispod sebe. Izbrojao je petnaestak kuća i koliba. Nekoliko zgrada nalazilo se u jednom redu i predstavljale su neku vrstu centra naselja. Svetla su već bila upaljena. Izvadio je oba svoja „remingtona” i proverio doboš. A, zatim je poterao vranca prema Diablu.

XXX

Smrkavalo se brzo. Kada je Zapadnjak projahao pored prvih koliba bio je već zavladao mrak. Nigde nije bilo ni žive duše.

Vranac je kaskao polako. S njegove leve strane iz tame je izronila neka velika kuća sagrađena od drveta. Bila je osvetljena i iznutra je dopirala galama.

„KANTINA” pročitao je Šejn na tabli iznad salunskih vrata. Natpis je bio izbledeo, ali se na svetlosti fenjera ipak mogao raspoznati.

Šejn sjaha. Vezao je vranca za stub. Zatim je krenuo uz stepenice koje su vodile do zgrade. Prišao je prljavom prozoru na kome nije bilo zavesa. Mogao je dobro da vidi šta se unutra u kantini dešava.

Prvo je primetio Bena Sortija, a pored njega se nalazio Džon Devis. Znači, Sorti ga nije ubio. Šejn se povuče malo unazad tako da pod zaštitom noći ne bude primećen iznutra.

Iza šanka je stajao neki debeo, zdepast Meksikanac sa debelim usnama. Verovatno je to bio gazda. Zapadnjak je dobro zagledao celu prostoriju. Felipe Gonzales i njegovi vukovi nisu se nalazili unutra. Tu su sedela četiri Amerikanca čija gruba lica nisu ulivala mnogo poverenja i nekoliko Meksikanaca sa sombrerima. Znači, Felipe i njegovi banditi su otišli iz Diabla.

Zapadnjak gurnu salunska vrata i uđe unutra. Graja je bila sve slabija sve dok nije sasvim prestala. Sve oči bile su uprte u Šejna.

— Hej, amigos, novo lice — ogłosi se jedan Amerikanac. Iscerio se pakosno prema Zapadnjaku.

Koža na mršavom licu Bena Sortija se zategla. Sada je još više ličio na smrt.

— Džoni — viknu on kreštavim glasom — pa mi smo izgleda dobili posetu.

— Vaš čovek? — upita Amerikanac koji je malopre govorio.

— To je novi šerif Grejzi Tauna, Testere — odvrati Ben Sorti — Samo, čini mi se da je uz put izgubio svoju zvezdu.

Ponovo je nastala grobna tišina. Čovek koga je Sorti nazvao Tester osmehnuo se kiselo.

— Da li vi ovde nekog tražite, šerife? — upita on namršteno. — Stavite tu prokletu zvezdu na grudi, pa da znamo s kim imamo posla.

— Mislim da je najbolje da ga odmah ustrelimo kao prerijskog zeca... — začuo se glas iz ugla prostorije. — Ili želite malo da se našalite s njim!

Taj nitkov bio je visok i krupan. Ličio je na bika od deset godina. I, izgleda da je stvarno mislio ozbiljno. Šejn nijednog trenutka nije posumnjao u to. Ali, znao je da je Diabla pravi pakao. Uči ovde bilo je isto kao kad sam sebi iskopaš raku i sačekaš trenutak kada ćeš upasti u nju.

— Pusti ga najpre da govori, Bagi — reče Džon Devis. — Možda će nam ispričati nešto interesantno. A, možda je došao samo zato da naplati ucenu za moju glavu.

— I zbog toga, Devise — odvrati Šejn brzo. — Ali, više sam ovde zbog srebrnih šipki.

— Kako to da ste vi još uvek živ čovek, Šejne? — groktao je čovek sa kukastim nosom. — Mislili smo da vas je Perenca već odavno...

— Perenca bi trebalo sada da čuči na dryenom krevetu jednog od dva kaveza u Grejzi Taunu — reče Šejn. — Sigurno razmišlja o tome da li možda nije bilo bolje da je ostao onamo preko u Meksiku i na svojoj hacijendi gajio goveda. Uostalom, šta je bilo sa Perencinim bikovima?

— Felipe i njegovi drugari su otišli da prodaju te tri životinje — promrmlja Ben Sorti.

— A ja sam celo vreme mislio da Felipe i njegova tri vuka jašu za Perencu — reče Zapadnjak.

— Posao, ser — osmehnuo se Devis. — Trebalo je da oni odnesu Perenci novac i da vrate srebro. Međutim, od toga nije bilo ništa. Dakle, hteli su da nadoknade svoju zaradu na bikovima. Što je sigurno, siguno je.

— A, vas dvocića? — upita Šejn i osmehnu se. — Zar ste se odrekli traganja za srebrom?

Džon Devis opsova.

— Da ja nisam našao Džona Devisa u tvom kavezu, amigo — reče Ben Sorti — onda bih bio uveren da je on taj koji ima srebro. Jer, on je krišom pobegao i odjahao u Grejzi Taun. Sam...

Zapadnjak je reagovao brzo.

— Nadam se da Felipe nije nasamario sve nas, uključujući i onoga ko mu je dao nalog, Perencu.

— Kako to misliš? — upita Ben Sorti brzo.

— Pa, možda su našli srebro — objasni Zapadnjak. — Uostalom, oni su ceo dan proveli s Don Debijem. Možda im je i odao tajnu. Moguće je da su ga primorali na to, amigos. A Perenca je verovatno naredio da se ubije Don Debi samo zato što je bio razočaran i besan. Zašto je, pitao sam se ja, Perenca tako odiednom jutros odjahao iz Grejzi Tauna u pravcu Diabla?

— Perenca je krenuo ovamo? — upita Ben Sorti. Izgleda da ga je uznemirilo to što mu je saopštio Šejn.

— Ja sam uhvatio Perencu negde na pola puta i s nekim sam ga poslao natrag u Grejzi Taun.

Devis i Sorti su gledali Zapadnjaka. Nisu mu verovali.

— To ste slagali — viknu Devis. — Izvući Perencu kad je okružen svojim vakerosima... hoćete li to da nam objasnite?

— Bilo je nešto drugačije nego što vi zamišljate, ali ja vam dajem svoju reč da se Perenca nalazi u zatvoru u Grejzi Taunu.

Devis i Ben Sorti pogledaše jedan drugoga.

— Do đavola! — mrmljao je Devis. — A, šta bi Perenca tražio ovamo, Bene? Možda je stvarno krenuo u potragu za Gonzalesom i srebrom!

— I za dolarima koje je Red Stoun isplatio — dopuni ga Šejn.

Gledali su ga zbunjeno.

— A, otkud vi znate za Reda Stouna, Šejne? — upita Sorti iznenađeno.

— Otkud? — ponovi Šejn pitanje. — Možda ja znam još nešto više!

— Kada ćemo upucati šerifa? Otkako je taj momak ušao u ovu sobu nešto mi gadno smrdi! — doviknu Bagi iz svog ugla.

— Zaveži, Bagi! — obrecnu se Džon Devis na njega. Razmenio je pogled s Benom Sortijem. — Da li i ti misliš isto kao i ja, Bene?

— Felipe nas je nasamario! — ciknu nitkov sa mrtvačkom glavom.

— Ti lupeži imaju čitav dan prednosti — razmišljao je Devis.

— Ali, oni teraju tri bika — reče Sorti. Prešao je pogledom preko sale.

— Sa Testerom i Bagijem bilo bi nas četvorica jahača — šaputao je Devis.

— Petorica — dobaci Zapadnjak. — I ja ću s vama. Mislim da nemate ništa protiv, jer ja sam vas uputio na pravi trag.

— Nikakvog zvezdonosca! — viknu Bagi iz ugla sobe. — To donosi nesreću.

— Možete uraditi i drugačije — reče Šejn hladno. Stavio je desnicu na revolver. — Ali, u tom slučaju sigurno više nećete biti četvorica. Možemo se opkladiti u to.

XXXI

Bagi je ljutito skočio. Za sekundu je sve visilo o koncu.

— Stoj! — naredi Džon Devis oštro. — Skloni svoju šapu s topa, Bagi. Šejn je brži od tebe. A da ćemo ti mi pomoći, na to ne računaj. On može da jaše s nama — pogledao je Šejna i iscerio se. — Nije to tako ozbiljno s njim kao zvezdonoscem. Čuo sam ja o njemu i druge priče. Zar nije tako, amigo?

— Pa, ima ih — reče Zapadnjak i isceri se.

— A, ako to nije tačno što nam je ispričao? — bunio se Bagi.

— Zašto bi onda jahao sa nama? — frknu Devis ljutito.
— Ako je toliko siguran u to, zašto sam nije krenuo u poteru za Gonzalesom, bez nas? — bio je uporan Bagi.
— Ja sam protiv ta četiri tipa? — upita Šejn mirno.
— U pravu si, Šejne — reče Sorti zadovoljno.
— Okej, u zoru krećemo — objasni Džon Devis. On je bacio nekoliko srebrnih dolara na šank. Jedan se kotrljao. Šejn ga uhvati pre nego što je pao na zemlju. Nešto mu je palo na pamet.

Zapadnjak stavi dolar neprimetno u džep i umesto njega stavi drugi.

— Dobro, kampanjero, sada smo opet zajedno! — reče Devis i osmelinu se. Njegov osmeh bio je lažan, kao i dolar koji je Zapadnjak stavio u svoj džep.

— Partneru — reče Šejn. — Pokušajmo još jednom.

Gore u sobi u kojoj je Zapadnjak bio sam zagledao je dolar. Golim okom se moglo primetiti da je falsifikovan.

Zapadnjak opsova. Trebalo bi o ovome da obavesti Vašington. Ko zna koliko ima tih lažnih dolara. Ali, u Diablu nije bilo telegrafske stanice.

Zora je upravo počela da rudi kada je Zapadnjak izašao iz svoje sobe, spreman za polazak. Vladala je tišina. Pomislio je da probudi ostale momke koji su izgleda još uvek spavali, ali se ipak odlučio da prvo ode i osedla vranca.

Velika vrata štale bila su otvorena. Zapadnjak opsova.

Šta se to moglo dogoditi sa njihovim konjima? Nije ih bilo tamo gde su ih sinoć ostavili.

Verovatno ih je neko ukrao.

XXXII

Zapadnjak je izgleda dobro procenio Antonelu. Čitav sat njene misli bile su okupljene time, da li da ubije Perencu. Za vreme jahanja bila mu je izvadila smotuljak krpa iz usta.

— Senjorita, zašto se vi i ja ne bismo sporazumeli! — reče don Hanibal. On je ležao popreko preko konja i bilo mu je jako nezgodno. — Podelićemo srebrne šipke, a i novac ako je on kod vas.

Antonela udari uzdama Meksikanca i Perenca prestade da govori, pošto je prethodno opsovao. Proklinjao je svoje vankeroše i čudio se zašto se već jednom ne pojave.

Samo da nije bilo tog prokletog kovčežića? Antonela je stalno mislila na to. Zbog njega je morala da se vrati natrag u Grejzi Taun. Doduše, dobro ga je sakrila, ali bilo joj je potrebno ono što se u njemu nalazilo. Ona je to ukrala dok je Lili umirala. A osim toga, ako otkriju te proklete stvari posumnjaće. Biće to dokaz da je izvršeno ubistvo. To što Tomi priča može se obesiti mačku o rep.

Kada je Antonela stigla u grad sa vezanim čovekom svi su se okretali za njima. Ispred šerifove kancelarije pojavio se Endi.

— Poklon od mister Šejna — saopšti mu Antonela.

— Moram i vas ponovo da uhapsim, mis — reče Endi.
— Ali, gde je šerif?

— Ako si mislio na mister Šejna, on je odjahao u Diablo gde će ga verovatno odneti davo. Ja ću odjahati do šerifa Gejtsa. Imam nešto važno da mu kažem što je Šejn poručio.

Gurnula je Perencu sa konja. On je pao ispred Endija. Već sledećeg trenutka konj je krenuo brzo.

Fil Gejts je kao i obično sedeo na klupi ispred kuće. Sada se osećao bolje, ali mu se pri svakom naglom pokretu još uvek vrtelo u glavi.

— Do đavola, mislio sam da vas je Perenca odveo — reče on.

— I jeste — odvrati Antonela. — Da Šejn nije došao na vreme on bi me mučio do smrti kao i Don Debija. Ali, imam nešto drugo da vam saopštim što vam je Šejn poručio.

Kada je završila svoj izveštaj, Gejts promumla.

— Đavolski opasna priča. Samo da sam ja zdrav! Ali, uspećemo. Ako ti nitkovi dođu, dočekaćemo ih olovom. Ima i u ovom gradu hrabrih momaka koji neće napuniti gaće pred Perencinim vakerosima kad budu naišli.

Jednog trenutka se trgao. Niko ga više nije slušao. Devojka je nestala. Ali, sada je imao važnija posla nego da traži za njom. Morao je da digne na noge odbranu grada.

Istovremeno kad je Gejts krenuo da okupi ljude, na poštanskoj stanici je iz kočija sišao jedan elegantno odeven čovek. Imao je samo laki prtljag koji je ostavio kod poštara.

— Zovem se Smit — predstavio se on poštaru. — Tražim nekog mister Šejna. Trebalo bi da se nalazi u ovom gradu.

— Mister Šejn! — reče poštar. — Pa to je naš novi šerif. Ali, nemate sreće. Odjahao je pre nekoliko časova za nekom bandom Meksikanaca koji su odveli Antonelu, devojku iz Liline kuće za zabavu, a koja je optužena za trovanje svoje gazdarice...

— I, šta se desilo sa devojkom? — upita Smit.

— Perencina horda je otela devojku iz zatvora. Nestali su s njom. Možda će je ubiti isto tako...

— Ima li možda telegram za mene? — upita Smit.

— Da, dva!

Tek u svojoj sobi Smit je otvorio telegrame. Ništa novo. „Ispitivanja u Rinkonu bez uspeha. Tragati dalje.”

Znači, pogrešan trag!

XXXIII

Kada je Zapadnjak čuo prasak pucnjeva poterao je umornog konja brže. Stenoviti kanjon se na kraju završavao strminom. Pucnjava se čula sve bliže i bliže. Zatim je Šejn ispred sebe ugledao na jednom brežuljku malu crkvu s uskim zvonikom.

Felipe i njegovi vukovi bili su se utvrdili u crkvi. Zapadnjak je golim okom mogao da vidi Felipea gore pored zvona. On je držao pušku u rukama i pucao kao da je pomahnitao.

Zatim je Šejn ugledao Džona Devisa i Bena Sortija. Stajali su u zaklonu iza jedne visoke stene. Desno od njih nalazili su se Tester i Bagj takođe iza jedne visoke stene.

Jedna tamna prilika pojavi se na vratima crkve. To mora da je sveštenik. Nešto je vikao i mahao rukama.

Prvi je bio pogođen Tester. On se podigao iza stene i nanišanio. Ali, tog trenutka stigla je kugla. Sa jednog od prozora crkve.

— Sidi dole, Felipe, da razgovaramo! — bio je to Devi-
sov glas.

Kao odgovor prasnuli su pucnji. Felipe i njegovi vukovi bili su u boljem položaju. Nije mu bilo jasno zašto su Devis i Sorti prihvatili ovde borbu. Ali, možda su ih Meksikanci ranije otkrili!

— Gubite se, ili ćemo vas sve poubijati! — viknu Hoze,
— I vi, oče...

Bile su to njegove poslednje reči.

— Ja sam ga pogodio! — ciknu Bagi.

Međutim, tog trenutka i njega je stigla kugla.

Džon Devis se okrenuo natrag. Ugledao je Šejna.

— Hej, šerife, potrebno nam je pojačanje! — viknu on.

— U ime boga, prestanite da ubijate — vikao je sveš-
tenik.

— Ustreliću tu prokletu crnu vranu, već mi ide na nerve
— ciknu Ben Sorti.

Zapadnjak se saže i svojom „vinčesterkom” izbi Sortiju pušku iz ruke. Ben Sorti opsova gadno.

Sa tornja se čuo podrugljiv smeh Felipe Gonzalesa. On je u međuvremenu primetio da Devis i Sorti nemaju mnogo šansi da ga pogode, jer je ugao pod kojim su pucali bio suviše nepovoljan.

Šejn je sjahao s konja. Uzeo je pušku u ruke. Nišanio je dugo. Kada se Felipe ponovo nagnuo iza grudobrana i nanišanio Devisa pogodila ga je kugla posred čela. Ispustio je pušku iz ruku i pao sa tornja.

— Samo napred, ortače! — riknu Devis. — Ostali su još Pedro i Franko.

— Srebro se nalazi gore u crkvi — reče Ben Sorti.

Zapadnjak potrča kroz jedno udubljenje prema zadnjoj strani crkve. Baš je stigao u pravom trenutku. Jedan od Meksikanaca provlačio se kroz prozor sa bisagama. Šejn ga je po-
znao. Bio je to Pedro Namirez.

— Baci oružje i ruke uvis! — naredi Zapadnjak.

Meksikanac opsova. Ali je poslušao. Šejn je pošao prema njemu. Ali, ne lezi vraže. Tik uz samo njegovo uho zviznu kugla.

Pucao je Franko sa istog prozora gde se provukao Pedro. Oni su nameravali da se krišom izgube odavde. Šejn povuče obarač. Franko kriknu. Nije se više pojavljivao.

— Da li je unutra novac za srebrne šipke? — upita Šejn Namireza.

— Ne — odvrati Meksikanac. — Tu je samo ono što smo dobili za bikove.

— A gde je srebro? — upita Zapadnjak ljutito.

— Trebalo je da vratimo šipke Perenci, senjore. Ali kad smo stigli u Grejzi Taun tamo ih više nije bilo.

— Gubi se! — frknu Zapadnjak. Verovao mu je. — Hvataj maglu pre nego što stignu Devis i Sorti i upucaju te.

Pedro Namirez skoro nije verovao svojim ušima. Kako to da ga je ovaj gringo pustio da ode? A zatim je potrčao. Uskoro je nestao među stenama.

— Dobro si uradio, sinko — čuo je Zapadnjak glas porred sebe. — Ja sam otac Anselmo.

Džon Devis i Ben Sorti pojavili su se iza ugla crkve. Potrčali su prema bisagama.

— Do đavela! — ciknu Sorti i uspravi se pošto je pregledao sadržaj bisaga. — Pa tu nema ni deset hiljada dolara.

— To je novac za Perencine bikove — obavesti ih Šejn. — A, srebro je nestalo u Grejzi Taunu.

— Mi smo ga predali slatkoj Lili, zakopali ga i otišli. Kad smo ga posle potražili više ga nije bilo.

— Da li vas je Lili platila ovim? — upita Zapadnjak i pokazao srebrni dolar.

— Da. Zašto to pitaš?

— Taj novac je falsifikovan. Mnogo olova i malo srebra. A sada, vi ste uhapšeni.

— Pa ti si lud! — ciknu Devis.

Sorti je potegao revolver. Ali, Šejn je bio brži. Crni čovek bio je pogoden.

— Još jedan koga treba sahraniti — reče otac Anselmo.

— Idemo! — reče Zapadnjak Devisu koji je bio odložio oružje.

Džon Devis opsova.

Otac Anselmo ih otprati pogledom.

XXXIV

Fil Gejts je imao na raspolaganju više od dvadeset ljudi. Okupili su se ispred njegove kancelarije sa puškama i revolverima.

— To su samo vakerosi, a ne revolveraši i nemojte napuniti gaće kad se pojave — završio je Gejts svoj govor. A zatim je rasporedio ljude na strateški važnim tačkama.

— Pustite ih mirno da dojašu do šerifove kancelarije. Niko od vas neka se ne pokazuje. Ako treba da se puca, onda ću ja dati znak.

Ljudi su se rasporedili unaokolo. Bilo ih je na krovovima, na prozorima zgrada, iza buradi i sanduka.

Mister Smit je sve to posmatrao kroz prozor svoje hotelske sobe. Znao je šta se dešava u Grejzi Taunu. Ali, nije imao volje da u tome učestvuje.

— Ne uobražavajte da će vas vaši ljudi izbaviti iz zatvora, Perenca — reče Gejts Meksikancu, koji je sedeo na drvenom krevetu iza rešetaka i pušio.

Šerif Gejts setio se Antonele. Sada mu je došlo do pameti da je Šejnova sumnja o tome da je ta devojkica otrovala Lili ipak nešto čemu treba obratiti pažnju. A, tu je i Tomijev iskaz.

— Gde je Antonela? — upita on kad je ušao u salun.

— Gore u svojoj sobi — odgovori Džudi. Ja se celo vreme čudim zašto niko ne dolazi da uhapsi tu devojkicu koja je ubila moju majku.

Gejts gurnu vrata. Antonela je držala kovčežić u rukama. Zadržala je kad je ugledala šerifa. Ali, sada više nije bilo drugog izlaza. Odjednom se u njenoj ruci stvorio nož.

Gejts izvadi revolver i uperi cev u devojkę. Ona je ispustila nož.

— Kreni i koračaj ispred mene! — naredi šerif. — Ali, zapamti, devojkę, moj top je upravljen u tvoja leđa i nemoj se šaliti!

Kad su izlazili iz kuće za zabavu neko je viknuo.

— Pažnja, Meksikanci dolaze!

XXXV

— Brzo u šerifovu kancelariju! — frknu Gejts i gurnu devojkę revolverom napred. — Uskoro će početi đavolski opasna igra.

Uspeli su da stignu do ulaznih vrata kuće kad su se prvi vakerosi pojavili. Pucali su i cikali.

Gejts gurnu Antonelu unutra. Prihvatio je Endi i zatvorio je u ćeliji zajedno sa Perencom.

Meksikanci zaustaviše svoje konje.

— Puštajte našeg gazdu napolje, šerife! — viknu jedan od njih. — A i tu đavolsku ženu! Inače, spravnićemo Grejzi Taun sa zemljom.

— Bacite oružje! — grmnu Gejts — dao je znak svojim ljudima.

Sa svih strana pojavili su se momci sa puškama u rukama.

— Ako podignem ruku uvis, bićete upucani kao zečevi — reče šerif Gejts.

— Đavolski opasna klopka — frknu predvodnik vakerosa. Bacio je pušku i revolver. Ostali su učinili to isto.

— Gubite se i da vas nikad više ne vidim u ovom mestu, inače ćete otići u kamenolom!

— Meksikanci okrenuše konje i ubrzo nestadoše iz grada.

Gejts je ušao u svoju kancelariju. Ugledao je nekog nepoznatog čoveka sa maršalskom zvezdom na grudima.

— Ja sam Gordon Smit, šerife — reče nepoznati. — Došao sam ovamo iz Vašingtona zbog švercovanja srebrnih šipki.

— Srebro šalje onaj nitkov tamo — reče Gejts i pokaza rukom prema Perenci.

— Pogledajte ovaj kovčežić, šerife. Tu su vam svi dokazi. Sve potvrde glase na banku Reda Stouna u Rinkonu. Više od pola miliona dolara. Perenca tamo u Meksiku ima rudnik srebra. On je slao šipke, a Lili ih je primala i prodavala ih Redu Stounu. Njegovi ljudi su poslednju pošiljku prihvatili iste noći i zato je srebro nestalo. Red Stoun je uz to i falsifikovao novac. Eto, to sam pre nekoliko trenutaka saznao iz telegrama koji je upućen iz Rinkona.

Sejn je stigao u Grejzi Taun sa Devisom. Predao je nitkova Gejtsu i udaljio se brzim koracima. Ispred kuće zabave Rozi ga je već čekala i smeškala se. U krevetu, ona se pripila uz njega i ljubila ga vatreno.

Priča je bila završena. Antonela je bila osuđena na deset godina robije. Nikada se više nije pojavila u ovom gradu. Red Stoun je poslat u kamenolom. Perenca je izdržao dvanaest godina robije i vratio se u Meksiko. Međutim, njegova hacienda više nije postojala. Vakerosi su pokrali stoku, a zgrade zapalili. Devis je osuđen na smrt, teretili su ga za dva ubistva.

Kada je Zapadnjak posle nedelju dana krenuo iz Grejzi Tauna, Džudi mu je mahnula rukom i doviknula.

— Ne zaboravi nas, amigo! Seti se toga da mi poštujemo uspomenu na našu nezaboravnu Lili. I, dođi nam opet. Dočekaćemo te raširenih ruku, dragi!

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 77

DŽEK SLEJD

NADMUDRENI LUPEŽI

Šejn se još jednom munjevito prevrnuo. Kugla koja mu je bila namenjena zari se ispred njegovih čizama u zemlju i podiže prašinu.

Zapadnjakovom oštrom oku nije promaklo da je Maton s revolverom u ruci potrčao napred prema drvenom stubu. Približavao mu se đavolski opasno.

Za Zapadnjaka je to bila povoljna prilika. Pritisnuo je obarač svog „remingtona“. Ali, metak se zaglavio u cevi.

izlazi 16. oktobra 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.